

12e JAARGANG N° 34 — 4 NOV. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

MADY CHRISTIANS
IN DE ZWARTE HUZAAR

Shishimai, de Japansche leeuwensdansen of zonnedansen, vroeger de dans van priesters alleen, daarna van de acrobaten en goochelaars, en nu 'n echte volksdans, is volgens de Japansche legende van de goden zelf afkomstig. De godin Ugumé, die zoo ongeveer de vrouwelijke clown van het godengezin was, danste hem vroeger dikwijls en bracht daarbij door haar dolle grimassen en sprongen het verheven gezelschap zoo aan het lachen, dat de zonnegodin het in haar diepe spelonk hoorde en nieuwsgierig naar buiten kwam. Zoogauw zij haar spelonk verliet, gebeurde het groote wonder: de aarde werd verlicht door de zon. Dat gunden de goden echter den menschen niet; zij dreven de godin weer in het hol en rolden er een grooten steen voor, zoodat de zon er niet meer door kon dringen. Enkele stralen echter waren buiten gebleven, en deze verlichtten het stukje van de wereld waar Japan ligt; daarom heet dit sindsdien 't land van de rijzende zon. Vandaar dat deze dans, die 't licht aan Japan gaf, 'n uiting is van levensblijheid en vreugde, blijdschap

*Hoe
de zon
in Japan
kwam*

over de duisternis die door 't licht verdreven werd. In overeenstemming daarmee kleedt de danser zich bij deze vreugde-uiting in bonte, kleurige gewaden: op zijn voorhoofd wordt een klein leeuwenkopje geschilderd.

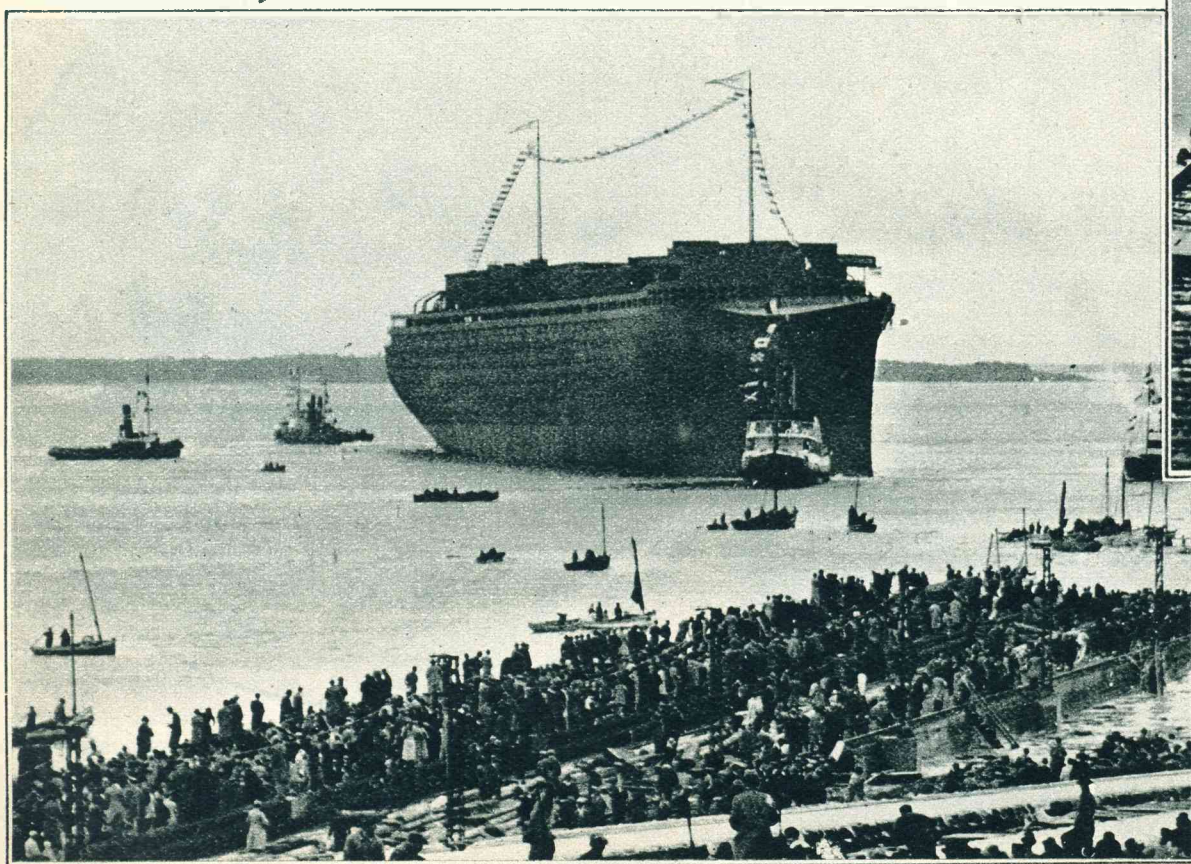

Gedurende de laatste dagen van de vorige week hebben in Londen groote demonstraties van werkloozen plaats gehad, waarbij het tot bloedige botsingen met de politie kwam. Een deel der menigte aan den voet van het Nelson-monument op Trafalgar Square.

Een pakkende foto van een der vele botsingen tusschen de bobbies en de demonstranten.

Het grootste passagiersschip ter wereld, dat de „Bremen“ en de „Europa“ nog verre in afmetingen en tonnenmaal zal overtreffen, is met goed gevolg te St. Nazaire van stapel geloopt.

Ook in het Hyde-park raakten politie en demonstranten slaags. De hekken langs de grasperken bezwaken onder den druk der vluchtende menigte.

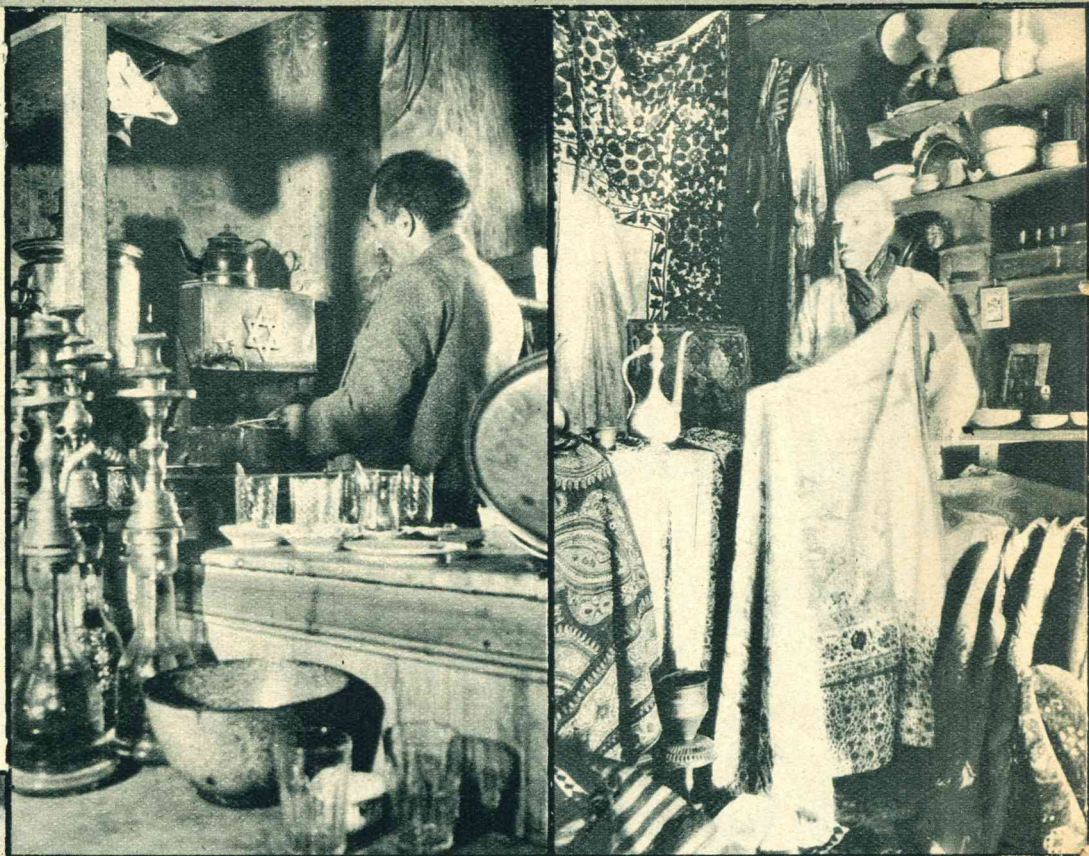
Buitenlandsch
NIEUWS

DE MARKT VAN STAMBOEL

Stamboel, de oostersche naam voor de vroegere Turksche hoofdstad Constantinopel, was eeuwenlang het warenhuis van de beschaafde wereld. Toen het Byzantijsche keizerrijk nog bestond in al zijn enorme grootheid, toen de Aya Sofia nog niet werd gebruikt als bedehuis der Islamieten, was deze stad aan den Bosporus niet alleen het centrum der oude beschaving, doch bovendien de stapelplaats van de kostbare goederen, die uit Griekenland, Perzië, Egypte en de Indië op zwaar beladen galjoenen werden aangevoerd. Tapijten en reukwerken, specerijen en vruchten, dieren en bloemen, gansche oogsten werden naar dit wereldcentrum vervoerd en alle volken der aarde kwamen hier koopen en verkoopen.

Later, toen het Turksche Rijk machtig werd en de keurbenden van den Sultan tot onder de muren van Weenen voortrukten, bleef Stamboel de eerste stad van het nabije Oosten; en al mag

De koopman in kruiken, kandelaars, glazen, enz. — welke veel smaakvoller zijn dan die in de Europeesche steden zijn te zien.

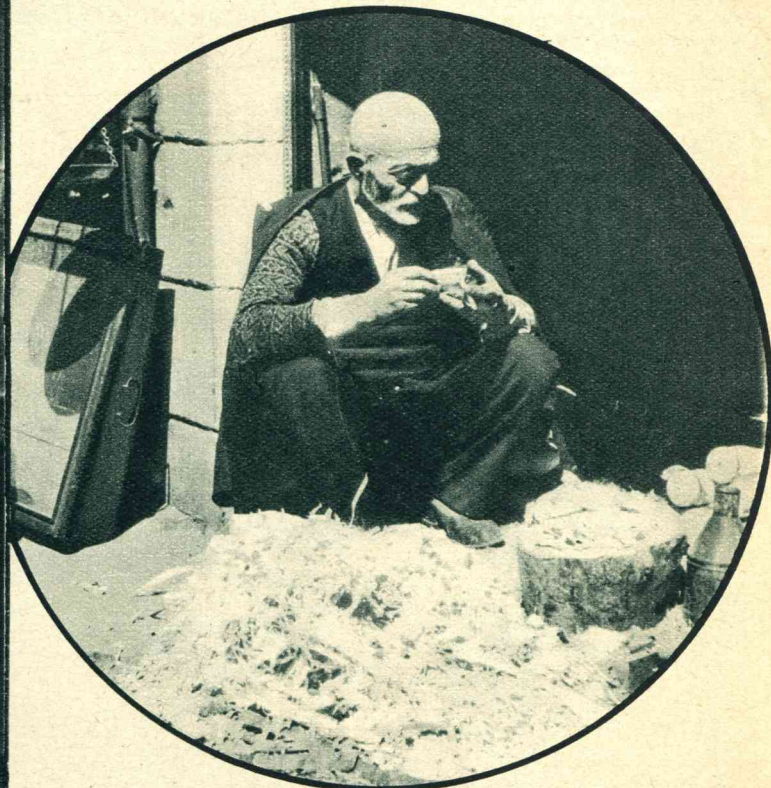
De heer Kawaroff is een bekend Perzisch koopman op de Stamboelmarkt. Hij verkoopt kannen voor rozenwater, banden voor den koran, kostbare tapijten uit Perzië en Kasjmir.

na de vervalperiode tijdens het kalifaat, waaraan door den huidige president van Turkije Moestapha Kemal 'n einde is gemaakt, Constantinopel niet meer de eerste stad zijn van de jonge republiek, het is nog immer „de groote bazar” van den Balkan en van Klein-Azië.

De heele stad lijkt een bazar, want overal treft men kooplieden op straat aan. Maar bijzonder onder 't overwelfde straatgedeelte, nabij de groote Moskee, wordt markt gehouden.

Een echte rommelmarkt.

De vreemdeling zou hier wellicht al de geheimen van het oosten bijeen verwachten. Maar de desillusie is groot. Want hij treft er eigenlijk precies dezelfde waren en denzelfden

De ijverige 85-jarige houtsnijder. Hij is op de markt van negen uur 's morgens tot zeven uur 's avonds. Hij drinkt 15 maal per dag koffie en heeft daarvoor telkens een half uur nodig. De rest van den tijd werkt hij daar.

Oude-kleerenmarkt in de Stamboelsche gaanderijen.

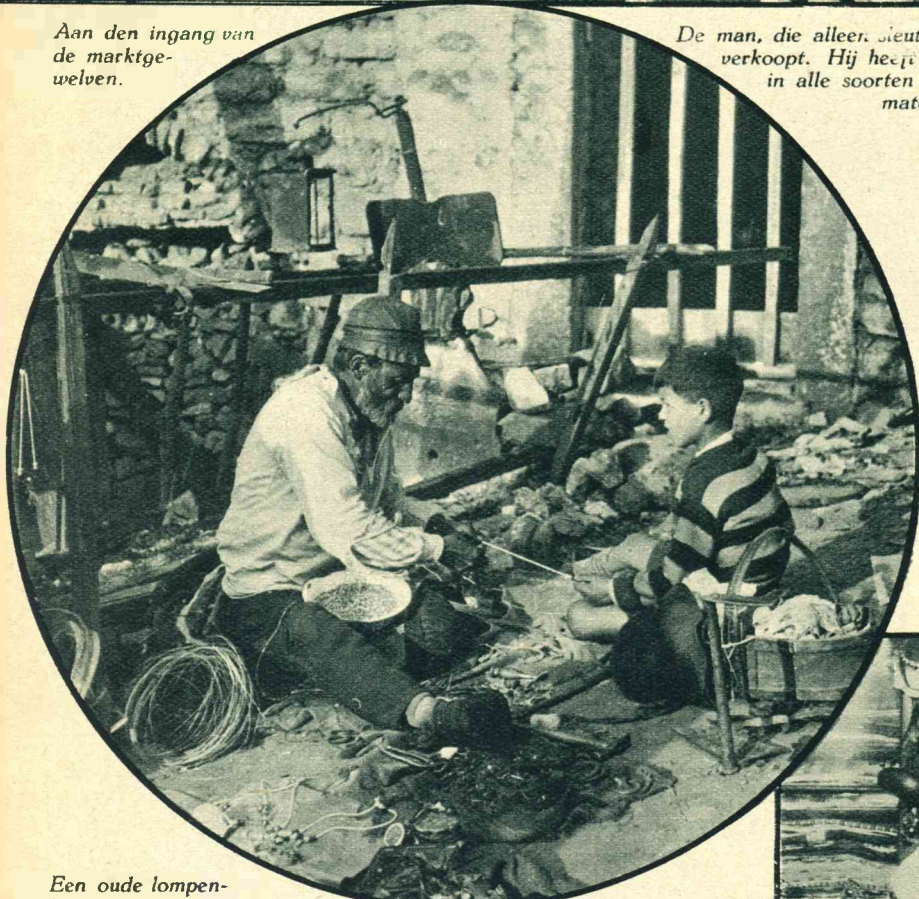

Aan den ingang van de marktgevelven.

De man, die alleen sietels verkoopt. Hij heeft ze in alle soorten en maten.

Een oude lompenkoopman en zijn kleinzoon, die al even handig in het vak is als grootvader.

Schaars valt het zonlicht maar in deze zonderlinge marktplaats. De bestrating laat nogal een en ander te wenschen over.

hem een fraai bewerkten dolk onder den neus, hij kan echte Perzische tapijten koopen, oude pistolen, zeldzame koffieplanten, houtsnijwerk, tabakspotten en Turksche pijpen, „echte” diamanten. Wat al niet.

En als de vreemdeling zijn zinnen op iets gezet heeft, vervalt de eerst zoo opdringerige koopman in een ander uiterste. Hij neemt een vorstelijke pose aan. Op ieder bod antwoordt hij niet anders dan „Yok.”

„Yok” beteekent: „hoe komt u er bij, loop naar de...; veel te weinig, u denkt zeker, dat het gestolen waar is,” enz. Het beteekent van alles — en het is een stopwoord bij alle gelegenheden.

Maakt de kooper echter aanstalten om door te loopen, dan veert de koopman weer op — en binnen een seconde heeft hij het kleine geldstuk of het briefje, dat de Westerling tusschen zijn vingers hield, in de plooiën van zijn kleed getooverd en duwt hij het begeerde voorwerp in de armen van zijn broeder, dien hij in zijn hart voor ’n „ongeloovigen hond” scheldt.

Thuisgekomen bemerkt de vreemdeling dat hij beetgenomen is — en er zit niet anders op voor hem, dan eens hartgrondig te zuchten: Yok.

rommel aan als op de marktplaatsen in West-Europa. Ongehinderd passeert men de markt niet. Honderden schoenpoetsers hebben het op de voetbedekkingen van den vreemdeling gemunt en hij wordt, terwijl hij zijn tocht door de stapels rommelwaar vervolgt, aanhoudend lastig gevallen door bedelaars, kinderen, gidsen, marskramers, en heel dat kwalijkriekende volkje, dat op de Stamboel-markten zijn dag en zijn nacht pleegt door te brengen.

Eerst als hij een beetje gewend is aan de ongewone drukte en geleerd heeft hoe hij zich de lastposten van het lijf moet houden, onderscheidt hij de Oostersche van de Westersche waren. Als men bemerkt, dat hij voor de eerste belangstelling heeft, is zijn rust echter ook niet van langen duur. Men biedt hem allerlei soorten zijde aan, een smerige koopman duwt

De Hodsches (priester) uit het binnenland komt vaak in opdracht van zijn gemeentelieden naar Stamboel om allerlei inkoop te doen.

Als Willy Fritsch en Lilian Harvey in een film tezamen spelen en die film heet bovendien nog *Een blonde Droom*, dan heeft men niet te vragen wie die blonde droom is. Er gaan echter heel wat gebeurtenissen overheen, voordat de droom, die Jou-Jou (niet te verwarren met Yo-Yo) heet, op de plaats van bestemming is gearriveerd. Aardig zijn de melodieën, en geestig de verwickelingen, zoodat het publiek in deze UFA-film alles vindt, wat het mogelijkerwijze in 'n goede operette-film maar kan verlangen.

Er wordt gehengeld, maar... zonder hengel.

DROOM

EEN BLONDE

De blonde droom en haar nachtmerrie.

*Dakhazen.
(Willy Fritsch en Willy Forst.)*

*Van den lach
is glimlach dageraad...*

"4711" is Kwaliteit.

Wie het goede te waardeeren weet, is altijd weer verrukt over de kwaliteit, kracht en zuiverheid van de wereldberoemde "4711".

Verlaagde prijzen:

Origineele kropflesschen	... f 1.23, f 2.10, f 3.10
Moderne, platte flesschen	... f 1.—, f 1.75, f 2.50
Zakflacons	... f 0.30, f 0.60, f 0.65, f 0.75

No. 4711 Eau de Cologne

Gratis

MONSTER VAN EEN
MIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

De jeuk, veroorzaakt door ekzeem of andere huidaandoeningen, kunt ge in enkele seconden doen bedaren. De eerste druppels **D.D.D.** stillen direct het jeuken, dringen diep in de poriën door en doodden de ziektekiemen, die zich daar bevinden. Deze geneeskrachtige vloeistof wordt met succes aangewend bij alle aandoeningen der huid en hoofdhuid. Koop een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist, of vraag per briefkaart een gratis monster aan de **D.D.D. Company**, A'dam, Afd. 64 C-11

DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN

BREUKLIJDERS

Dit is **C. H. SCHOLTE**, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Neastr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

f 120.000.- **VOOR U???** f 100.000.-
15 November is de hoofdprijs f 120.000.-

21 November vangt de **Staatsloterij** aan met een hoofdprijs van f 100.000 en nog honderden andere prijzen. **U kunt daaraan nog deelnemen** met twee 1/20 van de Staatsloterij en drie wettig geoorloofde loten zonder nieten. **Maandelijkse storting slechts f 2.50.** Vraagt nog heden inlichtingen aan

SCHAFRAAD'S ADMINISTRATIEKANTOOR
Weerd 13, Leeuwarden - Tel. 5196 - Giro 51733
Wij garandeeren U een prijs!

BESTELBRIEF:

Ondergeteekende (Naam en voornaam) .....
Beroep ..... Wonende .....
Straat ..... No. ....

*) verzoekt toezending van een **Combinatiecontract**. Het bedrag à f 2.50 plus f 0.50 voor zegel verzonden per .....

*) verzoekt toezending van een uitvoerig prospectus.

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. Handtekening:

Het verschil met luxe cremes:

Nivea:
grootere werkzaamheid, lagere prijs!

*Huishoudelijk merk
en toch verzorgde handen*

door **NIVEA**

Ook als U veel met koud en warm water omgaat, kunt U goed verzorgde handen hebben. Het beste is om Uw gezicht en handen elken avond flink met Nivea in te wrijven. Ook overdag kunt U Nivea gebruiken, want ze dringt volledig in de huid door, zonder glans achter te laten. Uw huid wordt daardoor soepel en heeft meer weerstand, zoodat ze ook bij het vele wasschen der handen steeds mooi glad en fluweelzacht blijft. Nivea zorgt voor een zachte teint, zooals wij die bij de jeugd zoo zeer bewonderen.

Nivea:

in doozen van 20 tot 90 cts.

in tuben van 35 en 55 cts.

Alleen Nivea bevat het de huid verzorgende Eucerit.

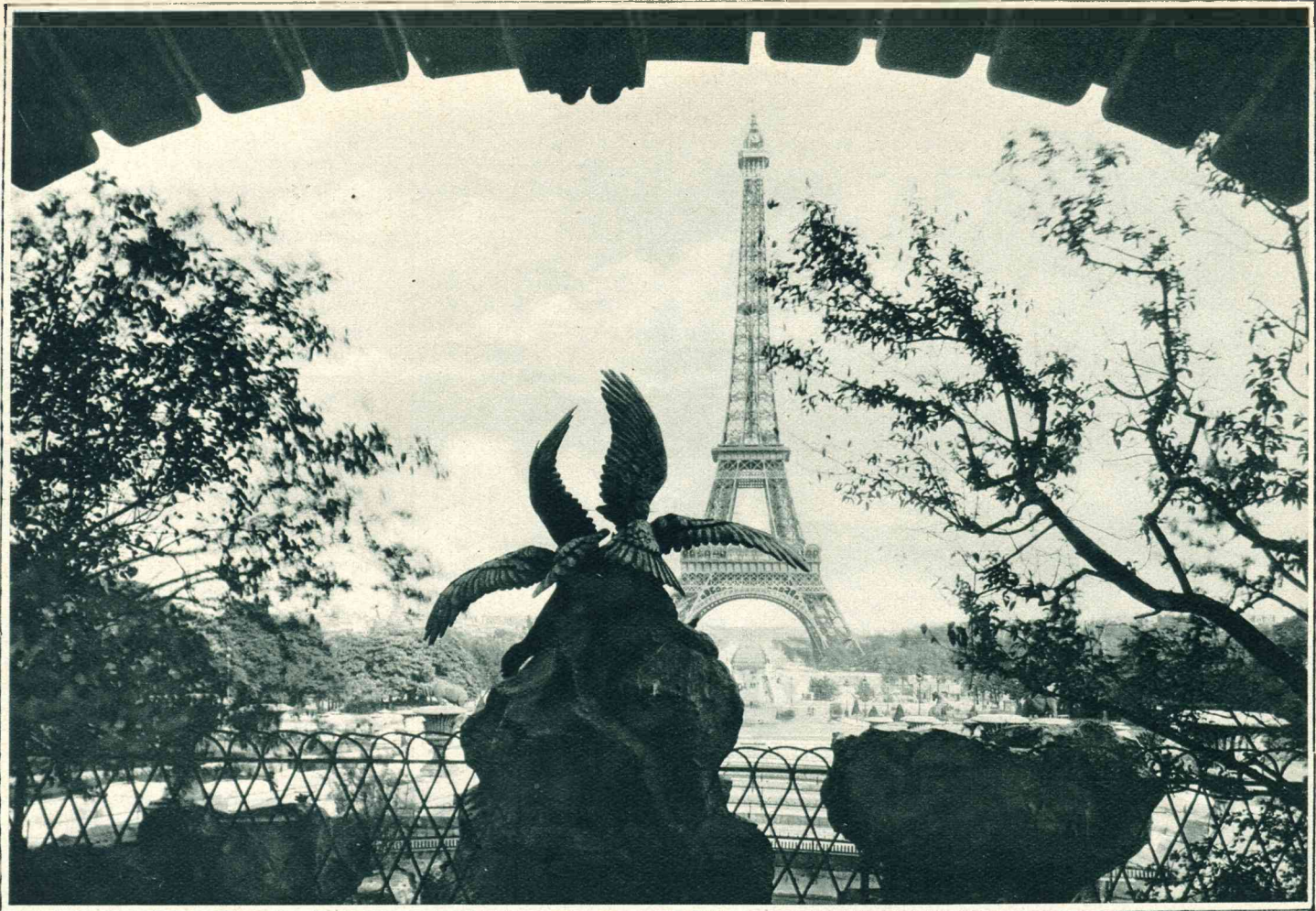

DENNEN OP HET DUIN (HET BROUWERSKOLKJE BIJ OVERVEEN)

UIT DE LICHTSTAD: de Eiffeltoren gezien door de fontein-partij van het Trocadéro.

Een hond als Juweliersmakelaar

NAAR HET ENGELSCH
DOOR CLIFFORD BENTLEY

Nu, dan weet u waarschijnlijk ook niet, dat Eustace in Dipsford woont. En laten we alstublieft verder niet over hem praten."

"Er zijn aangenamer onderwerpen," meende Sam. Even later maakte de weg een bocht en vóór hen lag een klein dorp, de huisjes en het oude, begroeide kerkje schilderachtig gegroept om een groot grasveld, den dorpsbrink.

"Dat is Dipsford," deelde Evelyn mede. „Houd den rand van de grasvlakte tot we den vijver gepasseerd zijn en draait u dan..."

Verschrikt zweeg ze, toen Sam opeens scherp uitweek. Een andere auto had hen met oorverscheurend getoeter ingehaald en schoot op geen centimeter afstand, rakelings, lang hen heen.

"Ellendige vrijbuiters," gromde Sam. „Ik wou, dat ik dien schavuit eens vertellen kon, hoe ik over hem denk."

Het zag er naar uit, dat hij deze vurig-verlangde gelegenheid zou krijgen, want de bewuste auto was op korten afstand vóór hen blijven stilstaan en de bestuurder stapte uit. Hij hief de hand op en ook Sam stopte.

"Eustace!" riep Evelyn.

Dus dat was Mr. Eustace Chiselworth. Sam had van het eerste oogenblik af een intuïtief vermoeden gehad, dat deze heer een van die menschen was, die beter deden met niet geboren te worden. Thans was het echter geen vermoeden meer; hij wist het nu met zekerheid.

Eustace streelde met een zelfvoldaan gebaar zijn tandenborstelachtig snorretje en aaide vervolgens, niet minder zelfvoldaan, over zijn glad naar achter gekamde, rijkelijk gepommadeerde haren.

"Ik zag, je in den auto met dezen jongeman, Evelyn," zei hij met een verwaande neusstem, Sam brutaalweg negerend, „en ik heb gestopt om je in mijn wagen te nemen."

Evelyn kreeg een kleur als vuur.

"Dit is meneer Bannister, Eustace," begon ze bedremmeld. „Hij is zoo welwillend geweest..."

"Zoo, zoo," viel Eustace haar hooghartig in de

rede, „ongetwijfeld heel vriendelijk van hem. Maar we hoeven dien meneer nu niet verder lastig te vallen. Ik neem je over."

"Daar is absoluut geen reden voor," protesteerde Evelyn. „Ik kan heel best in den auto van meneer Bannister blijven tot we thuis zijn."

"Maar ik wensch niet, dat je in zijn auto blijft," viel Eustace geprikkeld uit. „Toe, stap uit — en 'n beetje vlug alsjeblieft."

Alleen het feit, dat Evelyn plotseling haar hand op zijn arm legde, weerhield Sam waarschijnlijk ervan om Eustace naar de keel te vliegen.

"Ik denk er niet aan," verklaarde het meisje boos.

Een toornige blos trok over Eustace's eenigszins pafferig gezicht.

"Wel verdraaid! Ik ben niet van plan mijn verloofde met Jan, Piet en Klaas een toertje te laten maken. Ik..."

"Eustace!" viel Evelyn hem scherp in de rede. „Hoe kun je zoo ontzettend onhebbelijk..."

Maar thans liet Eustace haar niet uitspreken; hij had zijn zelfbeheersching volkomen verloren.

"Ik heb er genoeg van om hier voor gek te staan... kom er uit!" snauwde hij.

Woest rukte hij het portier open, zóó woest, dat mevrouw Buckingham-Gore's Schatje, die op Evelyn's schoot in een toestand van uiterst labiel evenwicht verkeerde, uit den auto op den weg plofte. Eustace greep 't meisje ruw bij den arm.

"Nu is het oogenblik gekomen om zijn hersens in te slaan," zei Sam met angstwekkende koelbloedigheid.

Hij stond kalm op, stapte uit en liep vóór om den wagen heen in de richting van Eustace. Deze deed, na een monsterenden blik op Sam's breede, gespierde schouders en zijn weinig goeds voorspellend gezicht, behoedzaam een stap achteruit en had daarbij het ongeluk op den staart van Schatje te trappen, welk aanvallig beestje

nog steeds met een verongelijkte uitdrukking op zijn hondenfacie midden op den weg lag te spartelen. De mops was in een verre van rooskleurige stemming en beschouwde deze beleediging van zijn staart als den droppel, die den emmer der onrechtvaardige bejegening deed overloopen. Hij kon het niet met zijn waardigheid overeenbrengen dit zonder protest te laten passeeren.

Hij protesteerde dan ook, en de vorm, waarin hij zijn protest kleepte, was een nijldige beet in Eustace's enkel.

Daar gezegde enkel slechts beschermd werd door een zijden sok van delicaat lila, kwam de beet nogal pijnlijk aan. Met een doordringenden kreet van afschuw pakte Eustace het hondebeest in zijn nekvel en schudde het heftig door elkaar, welke straf oefening hij vergezeld deed gaan van het uitvoeren van een formeelen krijgsdans. Deze kunstzinnige demonstratie was eensdeels een gevolg van de pijn in zijn enkel, anderdeels van zijn pogingen om zich op één been in evenwicht te houden, teneinde een onderzoek te kunnen instellen naar den ernst der verwonding.

Beatrice, Sam's bulldog, interesseerde zich uitermate voor de onverwachte wending, die de gebeurtenissen namen. Van haar loge-plaatsje in de dickey volgde ze met geboeide oogen de voorstelling. Deze merkwaardige onbekende scheen een nieuw en opwindend spel uitgevonden te hebben en Beatrice was in gemoede overtuigd, dat een dergelijke hoogelijk te waardeeren speelscheid bij een lid van het menschelijk geslacht alle aanmoediging van hondenzijde verdiende.

Ze sprong derhalve uit de dickey en wandelde naar Eustace met de prijzenswaardige bedoeling aan het spel deel te nemen. Haar hart was vol liefde en bewondering en haar snuit had, in overeenstemming met deze innerlijke gevoelens, een allerbeminlijkste uitdrukking.

Maar Beatrice's schoonheid was van een zeer bijzonder en persoonlijk karakter, zoodat de goede bedoelingen van het dier door een oningewijde licht misduid konden worden. Zoo was het mogelijk, dat Eustace de beminlijkheid voor een op-

(Slot)

komenden aanval van duivelsche razernij hield, en zijn opgezwepte verbeelding inplaats van een speelschen bulldog een sinister roofdier zag, dat hem wilde bespringen.

„Ga weg, monster!” brulde hij en — heel onverstandig — gaf hij Beatrice een schop tegen den neus.

Zooals reeds gezegd, was Beatrice, ondanks haar norsch uiterlijk, de hond-ge worden zachtzinnigheid, maar er zijn zekere beleedigingen, die zelfs den gemoedelijken bulldog tot razernij brengen. Beatrice rangschikte een schop tegen den neus onder deze beleedigingen. Eén oogenblik keek ze Eustace met pijnlijke verbazing aan; toen, met een zacht, maar onheilspellend gegrom, wierp zij zich op hem en verwijderde met haast wiskundige nauwkeurigheid een deel van zijn pantalon.

Tegen zóóveel gewelddadigheid waren Eustace's van nature toch al niet sterke zenuwen niet bestand; met een gil van doodsangst vluchtte hij over de grasvlakte, mevrouw Buckingham-Gore's Schatje nog steeds bungelend aan zijn ééne hand. Beatrice, teleurgesteld, dat ze niet een stuk uit Eustace-zelf had gebeten, begon onmiddellijk de achtervolging, blijkbaar in de hoop deze fout alsnog te kunnen herstellen.

Het ongewone schouwspel veroorzaakte een hevige opwinding in het op 't stuk van emoties niet verwende Dipsford. Toeschouwers doken van alle zijden op — ze schenen als bij tooverslag uit den grond te verrijzen. En van alle zijden klonken opmerkingen en veronderstellingen over den afloop van de kleine tragedie, die zich daar voor de gespannen blikken der dorpelingen afspeelde.

De gangbare opinie was, dat Eustace den wed-

loop zou verliezen. De traditioneele oudste inwoner, die in geen enkel Engelsch dorp op het appél ontbreekt, als er iets bijzonders aan de hand is en die, zijn mond met den rug van zijn hand afvegend, uit „Het Wapen van Dipsford” te voorschijn was gekomen, maakte zich tot tolk van dit gevoelen. En de aanmoedigende kreten, welke Beatrice's pogingen om haar slachtoffer in te halen, begeleidden, wekten het vermoeden, dat de heer Eustace Chiselworth niet tot de populaire persoonlijkheden van Dipsford behoorde.

Maar bij dit algemeene oordeel was de wensch wel een beetje de vader der gedachte, want snelheid was niet een van Beatrice's op den voorgrond tredende eigenschappen. Wat de dorpsbewoners in dit opzicht ook mochten voorspellen, Eustace zou als winnaar uit het strijdperk getreden zijn, als hij niet zoo onvoorzichtig was geweest, juist op het oogenblik, dat hij den vijver in het grasveld bereikt had, een blik over zijn schouder te werpen. Hij struikelde, deed nog een paar wankelende passen, gleed uit in 't gladde slik langs den rand, plonsde in het modderige water en bleef daarin zitten, zoo netjes en rechtop, alsof hij op een hoogerugden eetkamerstoel zat.

Beatrice bleef aan den waterkant staan, de tong uit den bek, hijgend en blazend als een stoommachine. Ze vond, dat deze ontknooping haar voldoening schonk voor de ondervonden beleediging; aan de eer was voldaan en ze koesterde niet den minsten wrok meer tegen haar aanval. Integendeel, in een spontane opwelling van medelijden zette ze haar vriendelijkste gezicht en richtte het woordeloos verzoek tot hem, toch uit het natte en onherbergzame element te komen. Maar Eustace bleef liever waar hij was — dat scheen hem veiliger. Het was nu eenmaal Beatrice's noodlot, verkeerd begrepen te worden. Arme Beatrice!

Op hetzelfde oogenblik geschieden twee dingen. De ééne gebeurtenis was, dat een groote limousine op korten afstand van Sam's two-seater tegenover „Het Wapen van Dipsford” stopte: het tweede, dat Schatje, tot het uiterste getergd en daardoor beschikkend over zelf niet vermoede krachten, ten slotte slaagde in hetgeen hij reeds vijf lange minuten had gepoogd. Het zatgegeten, kwaadsappige beestje zag kans rond te draaien in Eustace's hand en beet hem in den pols.

Eustace liet den mops in het water plonzen en toen, de limousine herkenkend, krabbelde hij uit den vijver, holde over het grasveld erop af, wrong het portier open en viel als een bom naar binnen.

„Doe de deur dicht,” hijgde hij. „De hond! De hond!”

Mevrouw Buckingham-Gore — want het was haar limousine — voelde zich begrijpelijkerwijze niet zoo heel enthousiast gestemd over deze invasie van een doorweekten en beslikten Eustace. De blik, waarmee ze hem in het blinkende interieur van haar auto ontving, mocht dan ook allerminst welwillend heeten.

„Wat heeft dit te beteekenen?” informeerde ze koel.

„De hond! De hond! Hij is dol!” stiet Eustace uit, terwijl het modderige water, dat uit zijn gehavende broekspijpen sijpelde, den vloer van de limousine deerlijk verontreinigde.

„Ik zie geen hond,” verklaarde de imponeerende dame op ijskoude toon.

En er viel inderdaad geen spoor van een hond te bekennen. Want bij het eerste geluid van mevrouw Buckingham-Gore's lieflijke stem had Beatrice zich bescheiden teruggetrokken in de veilige beschutting van den two-seater van haar baas.

Mevrouw Buckingham-Gore's basilikenoog rustte enkele seconden doordringend op Eustace's jammerlijke figuur. Toen rees een vreeselijke verdenking in haar geest.

„Hebt u gedronken, meneer Chiselworth?” vroeg ze op den toon van een meedoogenloozen rechter van instructie. „Ik kom, niets kwaads vermoedend, aanrijden, vind heel Dipsford in beroering; ik laat mijn wagen stoppen om te zien, wat er gaande is, en ontdek, dat u het middelpunt van het schandaal bent. Hoe komt u daar in vredesnaam toe? Wat hebt u uitgevoerd, dat u er zoo vreeselijk uitziet?”

Daar Eustace nog te zeer van streek was om samenhangende mededeelingen te doen, nam de oudste inwoner — niet zonder kennelijk leedvermaak — die taak van hem over.

„Hij is in den vijver geweest, mevrouw,” lichtte hij welwillend in. „Hij heeft erin gezeten.”

„Erin gezeten!” echode mevrouw Buckingham-Gore. „U moet gedronken hebben! Een nuchter mensch gaat toch niet in een vijver zitten?”

„Hij heeft het hondje erin gesmeten,” vervolgde de nestor van Dipsford zijn relaas van de feiten. De sensatie, die zijn eerste inlichting gewekt had, inspireerde hem tot mededeelzaamheid.

„Het hondje! Wat voor hondje? Lieve hemel... mijn Schatje!”

Mevrouw Buckingham-Gore's ontstelde blik viel thans op den ongelukkigen mops, die er juist in geslaagd was uit den vijver te scharrelen. Zij stapte met alle waardigheid van beleedigde majesteit uit de limousine en richtte zich tot den ineenkrimpenden Eustace:

„Dat u zich als een dronken gek gedraagt ten aanschouwen van heel Dipsford is al erg genoeg. Ik zou het echter op den duur hebben kunnen vergeven. Maar dat u mijn Schatje in het water hebt gegooid, is absoluut onvergeeflijk. Evelyn,” wendde ze zich nu tot haar nichtje, die evenals Sam tot de saamgestroomde omstanders behoorde, „Evelyn, je bent niet langer verloofd met meneer Chiselworth. Iemand, die zich zóó gedraagt, beschouw ik als een hoogst ongewenschte partij voor je.”

„Hiép, hiép, hiép hoera!” barstte Sam uit. „Wát zei u, meneer Bannister?” informeerde Evelyn's tante.

„Ik merkte op, dat ik er wel bang voor was,” antwoordde Sam met bewonderenswaardige tegenwoordigheid van geest, „ik bedoel, dat hij zou blijken geen geschikte echtgenoot voor uw nicht te zijn.”

„Neen, dat is hij inderdaad niet,” bevestigde mevrouw Buckingham-Gore. „Laten we verder geen woorden aan een dergelijk sujet verspillen,” vervolgde ze uit de hoogte. „Geef meneer Chiselworth zijn ring terug, Evelyn.”

Hetgeen prompt geschiedde.

En na aldus het geval-Eustace snel en zakelijk geliquideerd te hebben, spoedde mevrouw Buckingham-Gore zich over de grasvlakte naar haar druipend Schatje.

Bij uitzondering was haar bezorgdheid voor haar aangebeden mops thans eens gerechtvaardigd. Zijn vertroetelde constitutie bezat geen weerstand tegen emoties als een onverwacht koud bad. Hij lag amechtig naar lucht te hapen en maakte den onmiskenbaren indruk van er naar aan toe te zijn.

Sam was een groot dierenvriend en in het bijzonder hadden honden zijn liefde. Het lag niet in zijn aard om zelfs een onsympathieken, tonronnen, venijnigen mops te zien lijden zonder te trachten, het dier hulp te bieden. Tactvol en voorzichtig nam hij Schatje uit de armen van zijn doodelijk-beangste meesteres, stuurde Evelyn naar den auto om een deken en den oudsten inwoner naar „Het Wapen van Dipsford” om brandewijn en warme melk te halen. Vijf minuten later was de mops weer voldoende op krachten gekomen om hem in den duim te bijten.

Mevrouw Buckingham-Gore glom letterlijk van vreugde.

„Die snoes,” babbelde ze liefjes, „hij leeft weer heelemaal op... hij is weer net zoo speelsch als altijd! Hoe zal ik u ooit voldoende kunnen danken, meneer Bannister?”

Met moederlijke teederheid droeg ze haar kleinnood naar de limousine.

Op dat moment werd het wagenpark bij „Het Wapen van Dipsford” met nóg een voertuig vermeerderd: een van de aftandsche, rammelende taxi's uit Burcaster, uit welker rafelig binnenste een heer-op-leeftijd te voorschijn kwam. Zijn eerste werk was, Sam opgewonden bij den arm te grijpen.

„Drommels-nog-aan-toe, Sam,” kwam het gejaagd en onsamenvattend over zijn lippen. „John vertelde me — heb een taxi genomen — wat ter wereld — hoop, dat ik niet te laat ben — hoe krijg je het in je hersens — huwelijksche voorwaarden — daar weet je immers geen klap van — goeide genade...”

„Wind u niet op, oom Edward,” kalmeerde Sam, „daar is geen enkele reden voor. Het is niet meer noodig.”

„Als je onhebbelijk bent geweest tegen mevrouw Buckingham-Gore...” hernam de advocaat heftig. Maar hij zweeg abrupt, toen de dame in kwestie, na Schatje een warm bedje gespreid te hebben, weer uit de limousine stapte. „Dag mevrouw Buckingham-Gore,” vervolgde hij met een onderdanige buiging, alsof hij de koningin begroette, en op heel wat zoetsappiger toon, dan waarop hij zooeven zijn neef had toegesproken. „Mijn naam is Bannister. Ik hoorde op kantoor van het huwelijkscontract en ik heb mij gehaast om u daarbij persoonlijk — *persoonlijk* — honderd pond nadruk op dit woord „van dienst te zijn.”

„Dat is heel vriendelijk van u,” antwoordde de dame beminnelijk, „maar het spijt me, dat u zich er zooveel moeite voor hebt gegeven. Het huwelijkscontract is overbodig geworden. Dat neemt niet weg, dat ik nog wel enkele andere dingen met u te bespreken heb; na wat hier is voorgevallen, zal ik mijn belangen voortaan aan u toevertrouwen.”

Thans was het Mr. Bannister's beurt om te glimmen van plezier. Wát er was voorgevallen en waaraan hij zijn onverwacht geluk te danken had, wist hij niet, maar de vreugde over mevrouw Buckingham-Gore's mededeeling was er niet minder om. Een droom van vele jaren was werkelijkheid geworden... de zeer winstgevende

taak de rechtsgeleerde raadsman der schatrijke grootgrondbezitster te zijn.

„Ik weet zeker,” ging deze voort, „dat ik in elk opzicht vertrouwen kan stellen in een advocatenkantoor, waarvan de jongere medewerker” — Sam genoot het voorrecht van een beschermend glimlachje — „waarvan de jongere medewerker zulk een opvallende bekwaamheid aan den dag legt.”

„Jongere medewerker? Bekwaamheid?” herhaalde de advocaat niet begrijpend.

„Het is misschien goed er op te wijzen,” trachtte Sam de situatie te redden, „dat ik slechts *tijdelijk* medewerker ben.”

Mr. Bannister was nog niet volkomen wegwijz door deze uitlegging, maar het begon toch in zijn geest te dagen. Hij was nog 'n beetje dof in het hoofd door de wonderbaarlijke buitenkans, die hem te beurt was gevallen, maar één ding was hem toch wel duidelijk: dat de eervolle opdracht op een of andere onverklaarbare manier aan Sam te danken was. Hij vocht een korten inwendigen strijd uit. Vijfhonderd pond waren ten slotte vijfhonderd pond. Maar Sam had aanspraak op een belooning.

„Ja, ja,” zei hij afwezig, „een tijdelijk medewerker, zeer tijdelijk. Ik ben voornemens mijn neef behulpzaam te zijn bij zijn plan een kennel te beginnen. Hij voelt meer voor het fokken van honden dan voor de rechtswetenschap.”

„Is het heusch?” vroeg mevrouw Buckingham-Gore vol belangstelling. „Ik ben overtuigd, dat hij daar veel talent voor bezit en ik zal al mijn kennissen aanbevelen hun honden van hem te betrekken. En nu moeten we aan onze zaken denken. Mag ik u en uw neef uitnoodigen de lunch bij mij te gebruiken? Ja? Komt u in mijn wagen, meneer Bannister... meneer's neef zal wel zoo vriendelijk willen zijn jou in zijn auto te nemen, Evelyn. Mijn Schatje ligt zoo heerlijk op de voorbank en het zou zonde zijn dien kleinen snoes te storen.”

„Vertelt u mij eens eerlijk,” vroeg Sam enkele minuten later. „Houdt u van honden?”

„O, zeker,” antwoordde Evelyn, „heel veel zelfs.”

„Prachtig,” verklaarde Sam voldaan.

„Waarom zegt u dat?” klonk het nieuwsgierig.

„Omdat er dozijnen om het huis zullen rondlopen, als ik mijn kennel begin.”

Evelyn bloosde verrukkelijk.

„Maar ik begrijp niet, wat ik daarmee te maken heb,” zei ze met een verlegen stem.

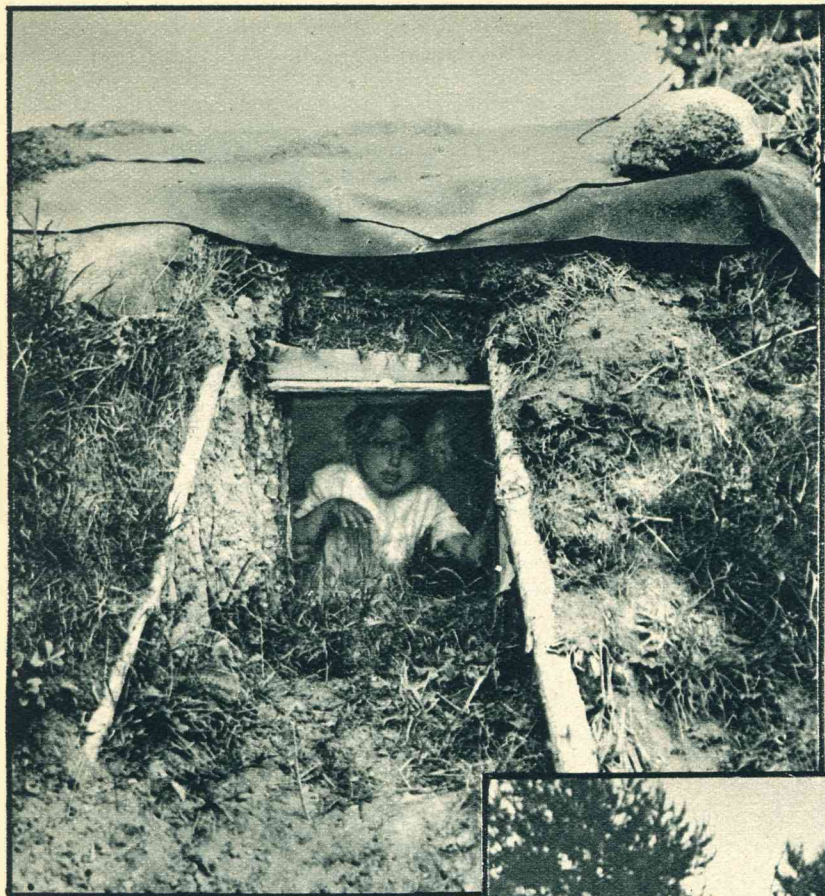
„Heusch niet? Nu, dan zullen we het daar straks nog wel eens over hebben, als u het goed vindt.”

De blos op Evelyn's gezicht werd nóg dieper. „Natuurlijk vind ik het goed,” klonk het zacht.

CRISIS

Voor het venster van de holwoning.

Tusschen de wanden van leem bemerkt men soms nog een eenvoudig meubel, dat aan betere tijden van voorheen herinnert.

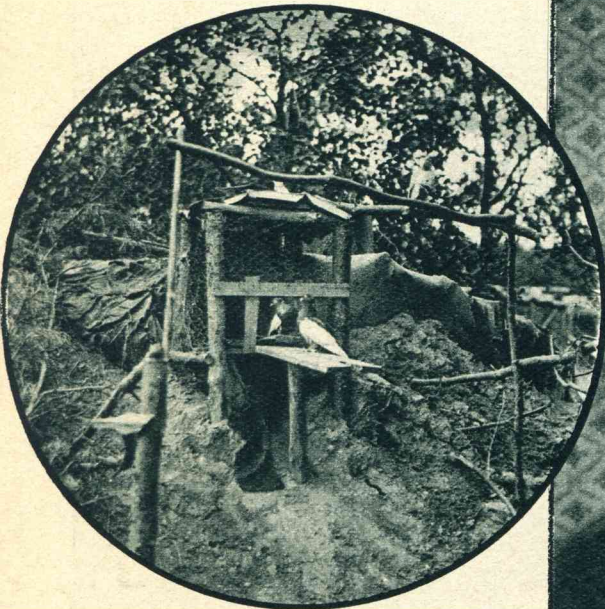
De kinderen, onbewust van de zorgen der ouders, zijn er bij alle ellende echter niet minder vrolijk om.

De crisis, welke ongeveer de geheele wereld teistert als een ramp van bijna ondraaglijke zwaarte, doet honderdduizenden radeloos den winter tegemoet zien, terwijl ook velen, die nog niet in erge mate slachtoffer van den noodtoestand zijn, in angst en bezorgdheid denken aan de gevolgen, die 'n nieuwe winter van armoede en gebrek zal hebben. De statistieken der werklozen geven een eindcijfer van miljoenen aan, ieder land zucht onder den last van zware financiële zorgen, welke voor een belangrijk deel veroorzaakt worden door de ondersteuning van werklozen. Overal zijn er echter gevallen waarin om de een of andere reden geen steun kan worden gegeven, gevallen waarin de strijd om het bestaan werkelijk 'n strijd om het bestaan is, waarin slechts de vraag is dat men leeft, en bijna niet hoë men leeft. Dat ziet men bijv. in de omgeving van sommige groote steden, waar met de

meest primitieve middelen een soort barakkenkamp wordt opgericht; soms is het nog erger en woont men in hollen, in een kuil die met wat planken en stroo wordt bekleed, terwijl tegen de muren en over 't „dak” een zoo dik mogelijke laag zand wordt gebracht omwille van de warmte. De foto's op deze pagina, in de omgeving van Berlijn genomen, laten zien, hoe zoo'n holwoning van den modernen tijd is ingericht.

Het dak van een holwoning, waarop nog een soort duiventil is aangebracht.

Het gezin rondom den schamelen disch in een kamer die voor alle doeleinden bestemd is.

NOOD

Midden in Berlijn komt iederen dag een andere groep van slachtoffers der droeve tijdsomstandigheden bijeen, menschen die tot de meest beklagenswaardige slachtoffers behooren. Want de felle, vaak uiterste armoede, waartoe tegenwoordig duizenden zijn veroordeeld, legt iedereen dezelfde ontberingen op, maar ze worden dikwijls pijnlijker gevoeld, wanneer men vroeger in totaal verschillende omstandigheden heeft geleefd. Dat geldt van de stille, sombere groep, die dagelijks bijeenkomt in het Charlottenburger Schloss, een der monumenten van het vroegere Duitsland. In dat Duitsland van vóór 1914 hebben zij allen 'n min of meer belangrijke rol gespeeld, want zij behooren allen tot den adel en tot de families, waarnit vroeger de hoge ambtenaren en officieren voortkwamen. De jaren na den oorlog, die zoo velen hebben geruïneerd, hebben hen financieel volkomen ten gronde gericht, zoodat zij thans voor een groot deel tot de publieke liefdadigheid hun toevlucht moesten nemen. Voor deze categorie der armen van de wereldstad is in het Charlottenburger Schloss een inrichting geopend, waar zij tegen minimale vergoeding of geheel gratis een maaltijd kunnen verkrijgen — in hetzelfde gebouw dus, dat voor hen een der vele herinneringen is aan den tijd van vroeger, een tijd dien zij in zoo geheel andere omstandigheden hebben doorgebracht.

Het Charlottenburger Schloss, een der monumenten van het vroegere Duitsland, waar thans de maaltijden voor den verarmden adel worden gegeven.

In afwachting van het opengaan van de poort van het Charlottenburger Schloss, waar voor weinig geld een eenvoudig maal te krijgen is.

Kan er nog een warm maal af?

Aan kleine tafeltjes wordt het middageten gebruikt. De dame behoort tot de adellijke familie Krupp, de heer is dr. von Grimm, de vroegere lijfarts van Keizer Wilhelm II.

De weilanden rondom Amsterdam staan tengevolge van den zwaren regenval blank. De moerasgebieden — Plan Zuid.

De markt in de Albert Cuypstraat kreeg een elektrische verlichting, welke door wethouder Mr. G. Kropman in werking werd gesteld

In het Tuindorp Oostzaan vond de opening plaats van „Het Zonnehuis”, een z.g. buurt-huis, waaraan groote behoefte bestond.

Uit de Hoofdstad

De Egyptische violist Yehudi Menuhin behaalde een geweldige succes bij zijn optreden van Dinsdag j.l. in het Concertgebouw. Men ziet hem hier tijdens een der repetities met Dr. W. Mengelberg op den dirigeerstoel.

zij toont NU al wat zij later wordt

Voorspellen is altijd gevaarlijk. Maar zeker is het, dat de eerste 5 jaren van Uw kleine beslissen over een jeugd-vol-kinder-verdriet. Laat haar genoeg levenskracht opzamelen! Veroordeel haar niet, om straks achter te blijven, als andere kinderen het alfabet al kennen. Om stil toe te kijken, als de andere meisjes met gloeiende wangen touwtje springen. Geef haar tijdig genoeg vitaminen! Geef haar Jecovitol, de bekende levertraan, die door een Nederlandsch Hoogleeraar geijkt wordt en die altijd minstens 50 eenheden vitamine A en 250 eenheden vitamine D bevat!

JECOVITOL

Prijs p. flesch f1.- Verkr. bij Apothekers en Drogisten.

Geen rachitis meer bij de Nederlandsche kinderen!

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP

Gezonde Zenuwen

Ik wil Sanatogen gebruiken totdat mijn zenuwen sterker zijn

Duizenden mensen – even kritisch gestemd als gij – hebben ondervonden dat hun besluit: „Ik wil met Sanatogen een proef nemen” een gelukkigen ommekeer in heel hun leven heeft gebracht.

Vroeger vermoeid en slap, genieten zij thans een krachtige gezondheid. Zij voelen zich dóór en dóór gezond en sterk – in staat den geheelen dag hard te werken en toch 's avonds onvermoeid en frisch van hun vrijen tijd te genieten.

Iedere cel in Uw lichaam ondervindt de opwekkende, versterkende werking van Sanatogen. Maar Sanatogen's groote kracht ligt in zijn versterkende werking

op de zenuwen. Het is de phosphorus – welke in Sanatogen gecombineerd is met het bloedversterkende melkeiwit – waaraan de zenuwen nieuwe kracht en energie ontleenen.

Dit maakte, dat het beroemde standaardwerk van Prof. Whitla „The Elements of Pharmacy, Materia Medica & Therapeutics”, schreef:

**„In alle vormen van zenuwverzwakking
is Sanatogen het aangewezen voedsel”**

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl 1.- per bus.

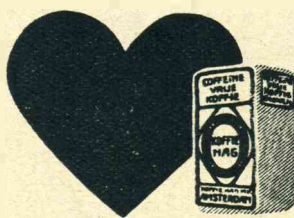
MISLEID HEM....

'T IS VOOR ZYN BESTWIL!

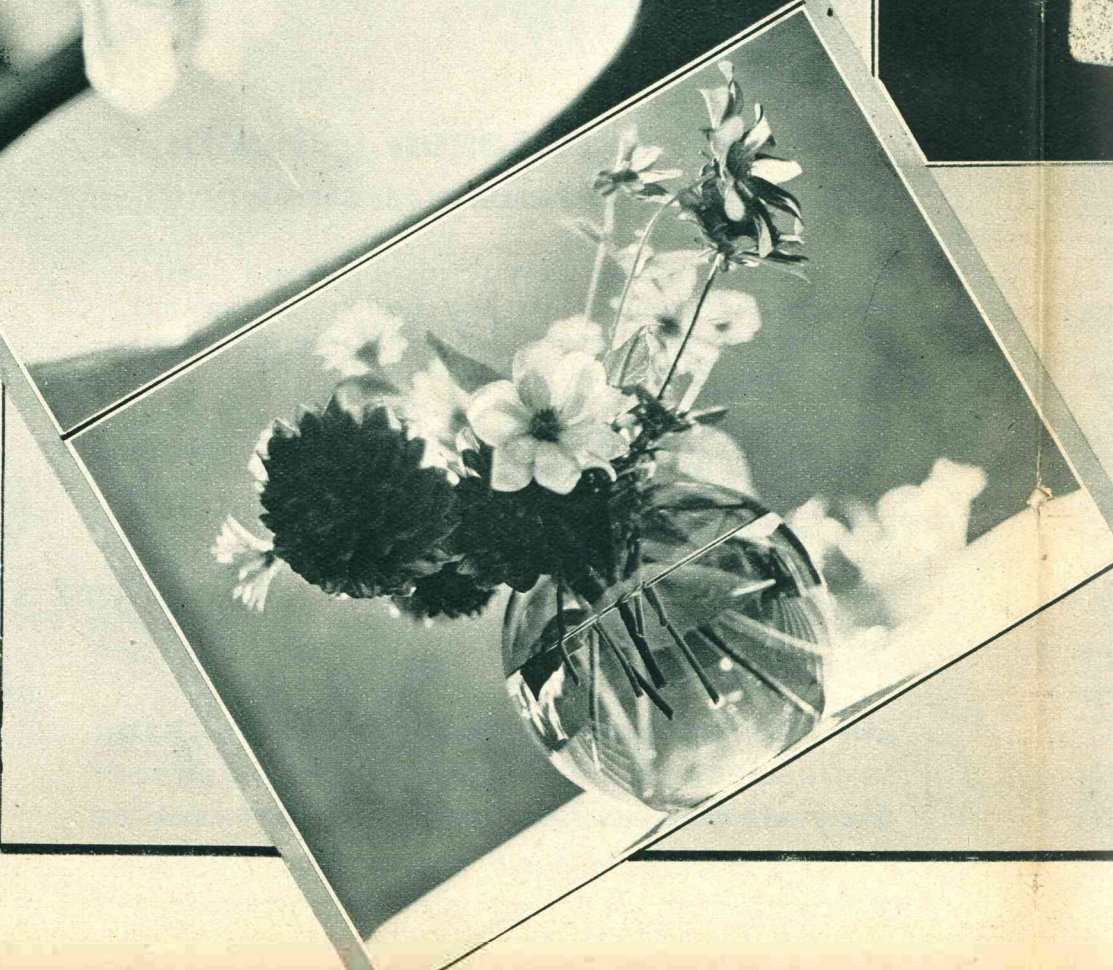
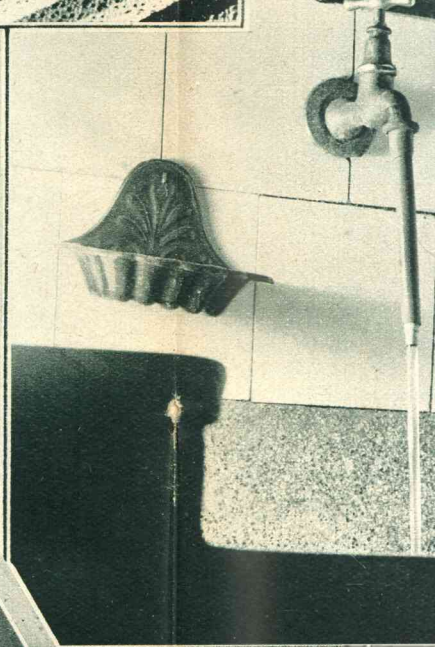
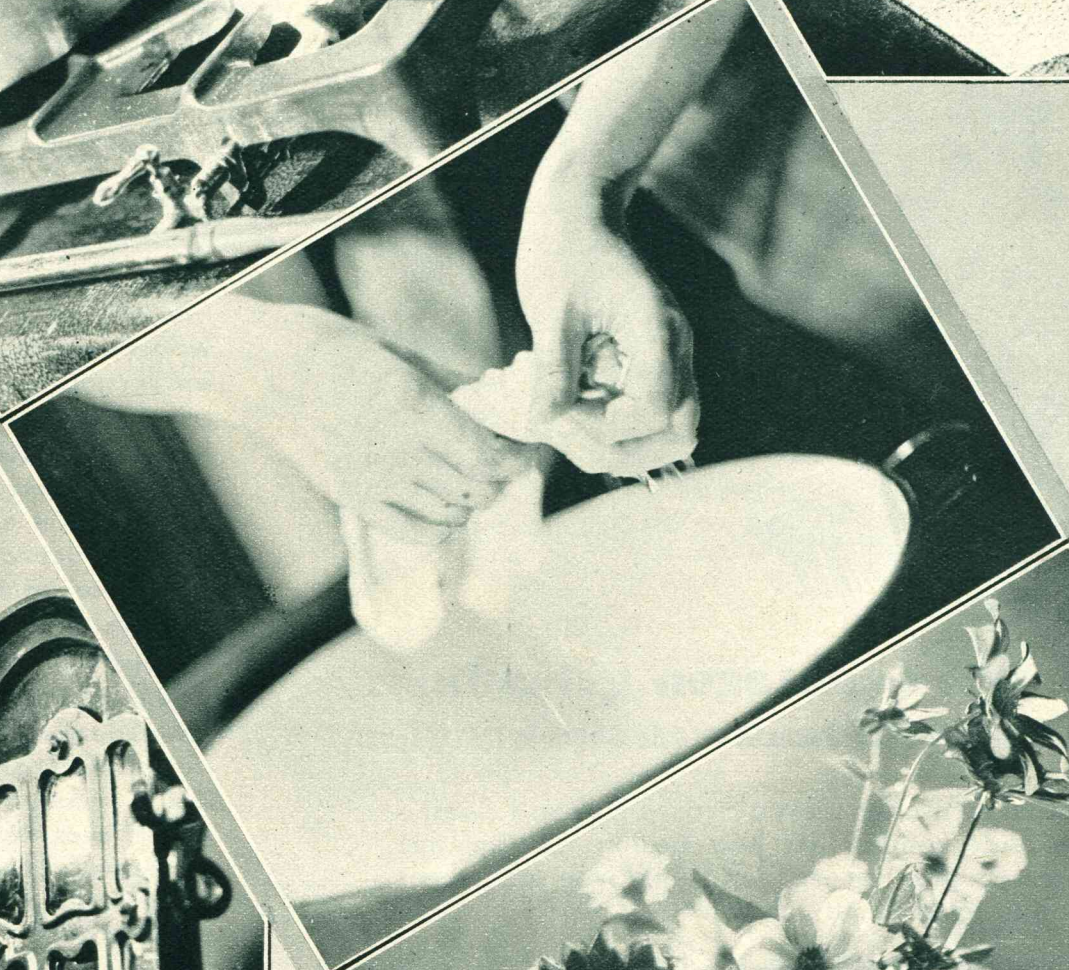
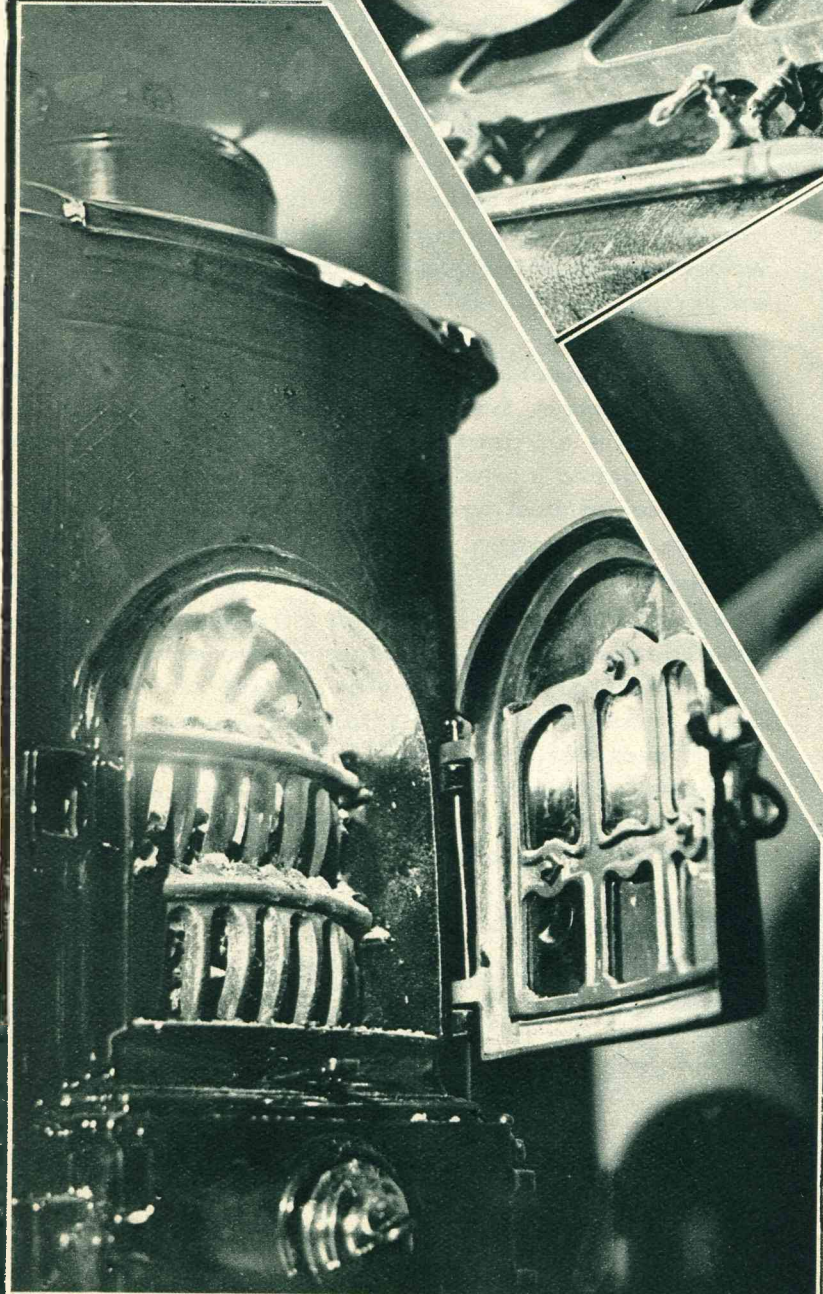
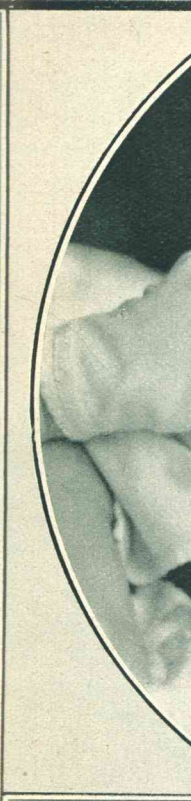
Uw echtgenoot heeft een zwak: hy kan zyn kopje koffie niet missen. Maar hy is zenuwachtig, want de tegenwoordige gejaagde tyd met al zyn beslommeringen en zorgen eischt veel van zyn zenuwen. Vaak slaapt hy slecht.

Het is dus duidelyk, wat U te doen staat: zyn gezondheid en welzyn bovenal! Ontneem hem dus zyn kopje koffie en geef hem andere koffie, nl. de echte gegarandeerd coffeïnevrye Koffie Hag. U schakelt daardoor de zenuwprikkelende werking der coffeïne uit. Hartkloppingen, overprikkelde zenuwen, slapeloze nachten zullen dan tot het verleden behooren. Of er verschil bestaat? Geen zorg, Mevrouw! Koffie Hag, gegarandeerd coffeïnevry overeenkomstig de voorschriften der Warenwet, is niet alleen onschadelijk, maar ze verschaft ook den meest verwenden fynproever een onverkort genot. Het is een keur uit de beste koffieboonen, door Java, Zuid- en Centraal-Amerika voortgebracht, puik van smaak en van een ongekend fyn aroma.

**ELKE BOON - KWALITEIT
ELK DRUPPELTJE - GENOT
ELKE KOP - GEZONDHEID
DAT IS KOFFIE HAG**

De watersubsta
(Men noemt he
Voor 't vuur h
Omdat men 't

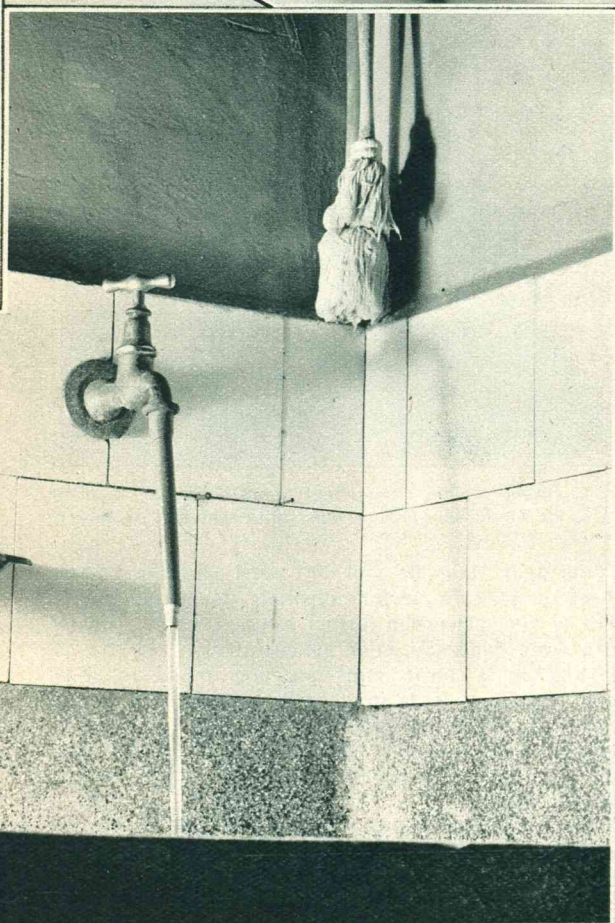
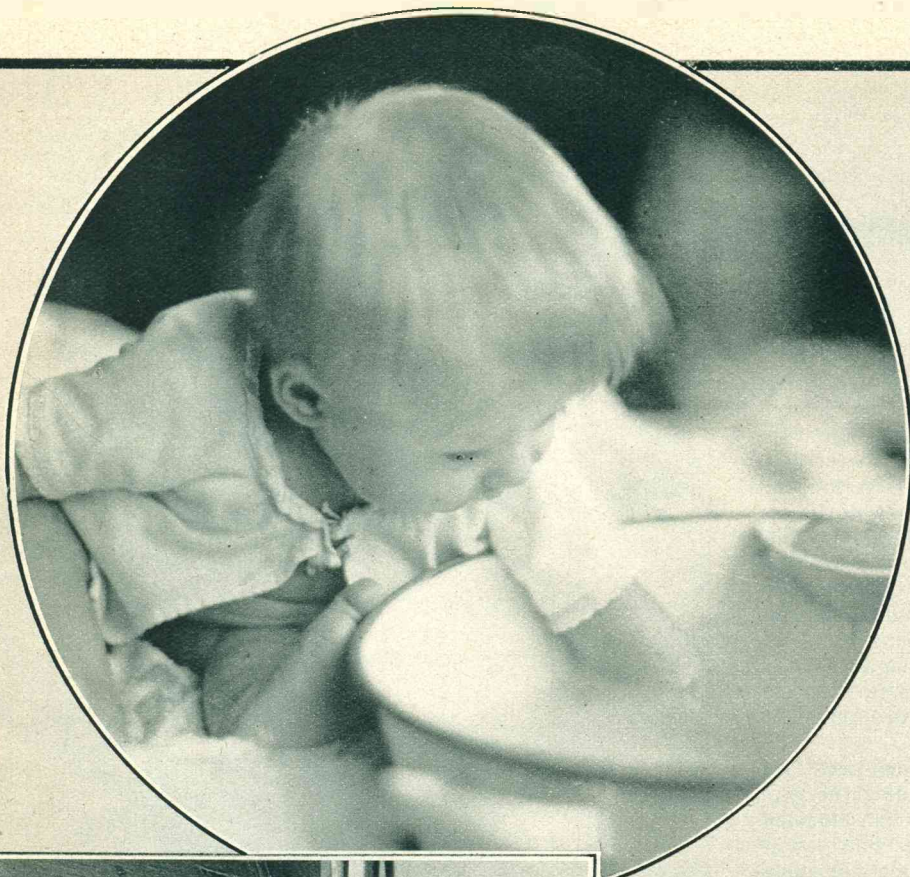
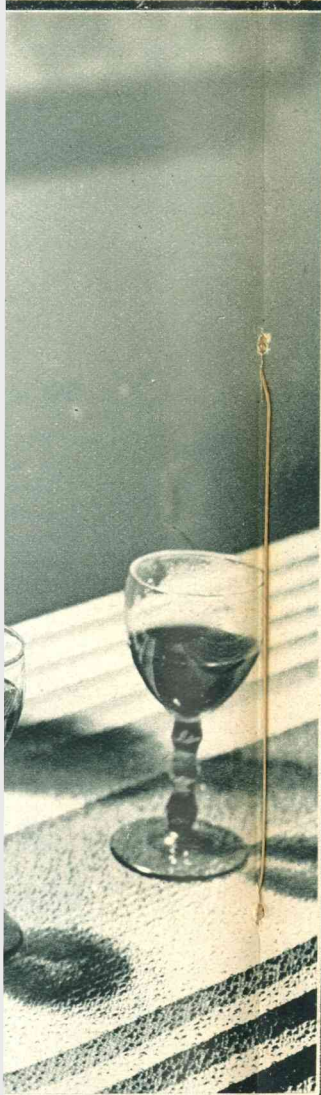
Als 't water er
Dan is er het
Doch ook voor
Want de letter

Toch is er een
Elkander verdr
Want op jenev
Is onze fiscus t

't Water en vu
Noemt men Ma
Vurig wordt er
En dan ter ver

Ik zou deze zal
Doch 't drupt i
Bovendien is 't
Dit zijn mijn g

Water en Vuur

IN HET DAGELIJSCH LEVEN

De watersubstantie is steeds H^2O
(Men noemt het althans in de scheikunde zoo).
Voor 't vuur heeft men echter zoo'n aanduiding niet,
Omdat men 't verschil zonder letters wel ziet.

Als 't water en vuur met elkander gaan strijden,
Dan is er het vuur heel gauw uit zijn lijden.
Doch ook voor 't water is de paring een ramp,
Want de letters zijn dan verdwenen in damp.

Toch is er een vorm, waarin water en vuur,
Elkander verdragen; doch 't kost nogal duur.
Want op jenever, 't zij in kruik of in fust,
Is onze fiscus ten zeerste belust.

't Water en vuur (bij vergelijking gesproken)
Noemt men Man en Vrouw, als zij soms niet kan koken.
Vurig wordt er zijn hoofd met builen beplet,
En dan ter verkoeling met water gebet.

Ik zou deze zaken nog lang kunnen loven,
Doch 't drupt in mijn nek (dat is water van boven);
Bovendien is 't laat en het lamplicht is duur,
Dit zijn mijn geneugten.... van Water en Vuur.

Vierhout.

Vrouwenleven

MODE-DETAILS

W e zijn wel eens geneigd te zeggen, dat de mode niet zoo veel veranderd is. In werkelijkheid echter is er héél veel verandering, maar de overgang naar iets nieuws gaat soms zóó langzaam en geleidelijk in zijn werk, dat bijna ongemerkt geheel andere lijnen ontstaan.

Een oude mode herleeft. Cape, mof en mutsje van nutria.

Wat betreft de groote lijn, is het kenmerkende in de nieuw ontworpen modellen voor den komende winter, dat de taille hooger ligt en meer geaccentueerd wordt en dat en rokken en mantel, over het algemeen, langer zijn geworden.

Maar veel meer nieuws is er bij allerlei détails. Dat er veel werk wordt gemaakt van de mouwen wisten we al; daaraan zijn we intusschen al gewoon geraakt, maar het is verwonderlijk hoe veel nieuwe manieren er telkens weer voor dit onderdeel van japon of mantel worden gevonden.

Men kan nu werkelijk zijn fantasie vrij spel laten, men kan met 'n paar overgeschoten lapjes de mouwen van 'n oud japonnetje moderniseeren op 'n wijze die het geheel opfleurt. In dit verband denk ik aan de pofmouwjes van garneeringstof, van anderen wijd uitpoffend boven 'n gladde mouw en van boven, aan den linkerkant, in fijne plooitjes genaaid, welke doorloopen in een smalle schouder-epaulette.

Even groote verscheidenheid haast als er is bij de garneering der mouwen, is er in de verschillende manieren waarop bij de nieuwe japonnen de hals wordt afgewerkt. Heel practisch zijn daarbij de losse garneeringen welke aan een en dezelfde japon een geheel ander aanschijn kunnen geven.

Zeér elegante mantel van roode wollen stof, gegarneerd met bruin geschoren lam.

Denk u, bijv., een vest met hoogen boord, gesloten om den hals en om de taille bevestigd met 'n ceintuur, die van achteren wordt vast gestrikt; en bij diezelfde japon 'n ronden kraag van 2 of 3 verdiepingen, die zoowel van voren als van achteren kan worden gesloten — waardoor alweer verscheidenheid wordt verkregen. Vaak wordt de halsgarneering teruggevonden bij de garneering van de mouwen. Bij 'n gedrapeerde halsomlijsting bijv. van afstekende stof, 'n paar wijde ballonmouwen van diezelfde garneeringstof. Of bij 'n afstekend plat kraagje 'n paar bijpassende epauletten welke, als de klep van 'n pet, bij den schouder uitsteken.

Voor den avond worden heel veel bloemen aangewend bij de garneering van den hals. Een krans van bloemen omgeeft vaak de halsuitsnijing, aaneengerijde bloemen dienen als schouderbandjes en 'n sierlijke bloemenruiker houdt de fichu vast, die in losse golven de schouders omlijst.

Japonnen uit tweeërlei stof worden door verschillende mode-ontwerpers nog steeds gelanceerd. Ook deze mode is practisch. Men kan nu door een vernieuwing van de gar-

Fraaie wollen mantel met apart bewerkte mouwen en modernen kraag van breitschwanz persianer.

neering — juist daar waar de stof het eerst slijt, bij hals en armen — heel de jurk 'n verjongingskuur doen ondergaan. En oude, zelfs te kort geworden jurken kunnen met 'n nieuw bovengedeelte weer doorgaan voor geheel nieuw.

Voor wie nog in 't bezit zijn van nog mooie maar te kort geworden japonnen, is de mode der tuniques ook 'n uitkomst. De te korte japon zal ongeveer net de lengte hebben van 'n moderne tunique. Zoo'n tunique moet tamelijk nauw aansluiten in de taille en vormt met een rok van afstekende stof 'n modieus geheel.

Voor den herfst hebben veel der nieuwe wollen japonnen ter begeleiding 'n kleine schoudercape, welke de japon meteen promoveert tot wandeltoilet.

Dergelijke capes zijn er, evenals in vroeger jaren, nu ook weer van bont. Een voorbeeld daarvan is het bontstel dat hierbij wordt afgebeeld. Mutsje, cape en mof van nutria herinneren sterk aan vroegere tijden, maar nu geldt het geheel weer als iets geheel nieuws. Er is trouwens ook 'n opmerkelijk verschil tusschen deze nieuwe cape en de meer stijve exemplaren uit vroegeren tijd.

Buitengewoon fraai zijn de beide hierbij afgebeelde mantels. Ze hebben beide de nauw aansluitende taille, de opmerkelijke mouwen en de elegante bontgarneering, welke het kenmerk vormen van de allernieuwste wintermantels.

Het eerste model, een creatie van het Parijsche modehuis Paulette, is uitgevoerd in oud-roode wollen stof en rijk gegarneerd met bruin geschoren lam. Het bijpassende hoedje van rood fluweel is van het modehuis Marguerite Paraf.

Bij het tweede model is vooral de mouw opmerkelijk en de moderne kraag van breitschwanz persianer.

PAULA DEROSE.

Elisabeth Arden is iemand die in Londen heel wat te zeggen heeft, want ze heeft zich tot levenstaak gesteld, de dames „mooi” te maken. En daar de Engelsche uitgaande dames graag mooi zijn, heeft ze het heel druk van vrouwen die haar komen raadplegen. Deze dagen zagen we een door Elisabeth Arden uitgegeven „kleuren-schema”, waarmee iedereen, door er maar even aan te draaien, met één oogopslag kan zien, welke kleur poeder, lippenstift, zalpjes enz. ze moet gebruiken, om een geheel te verkrijgen, dat bij haar haarkleur en haar oogen het beste past. En al die kleuren, zalpjes en poeders zijn natuurlijk bij Miss Arden zelf te verkrijgen, zoo goed als de Venetian Cleansing Cream, dat het eenigste goede middel schijnt te zijn om het gelaat te wasschen, want met vloeibare waschmiddeltjes moet men niet aan z'n gezicht komen, dat zou de schoonheid maar ruïneren en alle zalpjes en poeders zouden niets meer helpen.

EEN ONBERADEN STAP

Na het succesboek „De twee zusters” komt de Hollandsche Bibliotheek thans uit met een minstens even grooien „schlager,” een roman n.l. van de gevierde schrijfster Effie Adelaide Rowlands, getiteld: „Een onberaden stap”. Waar de roman van Effie Rowlands steeds een ongekend succes hebben mogen boeken, willen wij ons hier van verdere aanprijzingen onthouden, goede wijn behoeft geen krans! Ieder die eenige genotvolle avonden wil doorbrengen weet nu op welke wijze en hoe voordelig hij dat doen kan!! Maar denk er aan: het vorige boek is thans reeds bijna uitverkocht, wees er dus vlug bij om U dit prachtige werk aan te schaffen. Onze bezorger of agent is verplicht U deze boeken aan te bieden voor het uiterst geringe prijsje van 17½ cent, voor een ingenaaid, of 70 cent voor een gebonden exemplaar in luxe prachtband. Een enkele episode uit dezen boeienden roman willen wij hierbij weergeven:

HOOFDSTUK IV.

„Ik dacht, dat het Meg was! Ik - eh - wist - eh - niet.... Ik.... ik....” stamelde Josie met een vuurroode kleur op het gelaat.

„En ik dacht, dat u mijn zuster was. Ik verwachtte.... Ah! daar is Margaret,” zei kapitein Prentice, toen de deur openging, waardoor een straal licht uit de hal naar binnen viel.

„Ik heb je maar een poosje laten rusten en soezen, Jim, want ik wist van te voren wel, dat je voortdurend zou praten, wanneer ik bij je was, en ik zag aan je, dat je erg vermoeid moest zijn. Wat is dat? Wie is daar? Josie — jij? Ik heb je niet eens binnen hooren komen. Dat vind ik nu eens aardig van je!”

Margaret kuste de nog steeds roode wangen van haar vriendin. „Ik zal even het licht opknippen,” zei zij, „want in het donker gaat het voorstellen heel slecht. Ik kan je niet zeggen, hoe vriendelijk ik het van je vind, Josie, mijn broer reeds zoo spoedig te verwelkomen. Hij is juist gisteravond thuisgekomen en wij hebben tot ik weet niet hoe laat samen zitten praten. Jim, mag ik je voorstellen, mijn grootste vriendin, Josephine Cameron.”

Margaret sprak op een voor haar ongewoon opgewonden toon; haar oogen schitterden en zij zag er buitengewoon opgewekt uit.

„Zoo — dus ik heb het genoeg kennis te maken met — Josie,” zei kapitein Prentice. „Het is mij, miss Cameron, of ik u al heel lang ken, daar Meg mij reeds dikwijls over u heeft geschreven.”

Josie lachte en bloosde opnieuw, terwijl zij hem de hand drukte.

„Ik ontmoette daar straks dokter Middleton,” zei zij, „en die vertelde mij, dat je broer was thuisgekomen. Ik ben toen hier maar direct naar toe gegaan, om je te zeggen, hoe prettig ik dat voor je vind.”

Zij wierp een snellen blik op kapitein Prentice, die op dat moment juist in het volle licht van de lamp stond. Zijn hoofd droeg donker krullend haar; zijn gelaat vertoonde een donkere huidskleur, terwijl zijn gespierde, sportieve figuur hem tot een knap man stempelde.

„In elk geval, wat ook de reden van je komt

is, wij zijn er blij om. Ik hoop, dat jij en Jim vriendschap kunnen sluiten. Hij heeft lang verlof; hij blijft hier het geheele voorjaar tot aan den zomer; het is eenvoudig te heerlijk om waar te zijn!” zei Margaret vroolijk. Ondertusschen was mrs. Gibbons binnengekomen. „Jim,” zei Margaret weer, „je staat mrs. Gibbons juist in den weg. Zij wil thee voor ons inschenken. Josie, ik kan je niet zeggen, hoe gelukkig ik mij thans gevoel. Maar je gaat toch zeker niet weg? O neen, je moet blijven; dan kun je ons helpen bij het verorberen van den berg cake, dien mrs. Gibbons voor ons heeft gebakken!”

„Ik zou heel graag willen blijven, Meg, maar ik moet voor donker thuis zijn. Je weet, dat grootvader zich direct ongerust maakt, wanneer ik zoo lang wegblijf.”

„Jim zal je wel even thuisbrengen, nietwaar Jim?”

„Dat zal mij zeer aangenaam zijn, als miss Cameron het me tenminste wil toestaan,” klonk het antwoord.

„O, neen, dat mag ik niet van u verlangen. U bent vermoeid en het is de eerste dag, dien u thuis doorbrengt, en....”

„Hier is thee, Josie, en nu verder geen woord meer. Jim en ik brengen je naar huis en overigens behoeven wij er geen woord meer aan te verspillen.”

Kapitein Prentice schoof een gemakkelijken stoel voor de gast aan en toen zij eenmaal om de tafel zaten, voelde Josie zich langzamerhand meer op haar gemak en begon zij de sombere gedachten in verband met de groote vergissing, die zij had begaan, van zich af te zetten.

James Prentice bezat den tact om een onderhoudend en interessant gesprek te voeren en wist zijn beide toehoorders voortdurend te boeien. Josie bemerkte plotseling, dat zij hem, vooral wanneer hij meer in het bijzonder het woord richtte tot zijn zuster, voortdurend aanzag. Zij vond de gelijkenis tusschen broer en zuster niet opvallend; naar verhouding was kapitein Prentice lang zoo knap niet als Margaret, doch zijn innemende manieren en openhartige gelaatsuitdrukking veroorzaakten, dat het meisje hem direct een warme genegenheid toedroeg. Onwillekeurig maakte zij bij zichzelf de opmerking, dat deze man wel bij haar grootvader in den smaak zou vallen. Hij was breed gebouwd, had een paar vierkante schouders en vormde in zijn verschijning een zoo krachtige persoonlijkheid, dat mrs. Lennox, een jonge weduwe, waarmee hij in Indië eenige malen in aanraking was gekomen, hem bij gelegenheden telkens weer had gezegd, dat zij hem een „origineel type” vond.

Opzettelijk vermeerde hij het, miss Cameron dikwijls aan te zien. Hij wenschte, dat zij het kleine voorval van dien kus zoo spoedig mogelijk zou vergeten. Hij kon zich zeer goed indenken, dat het meisje zich bij de gedachte daaraan eenigszins onbehaaglijk moest gevoelen, en deed zijn uiterste best om den indruk te wekken, dat voor hem het voorval zóó onbeduidend was geweest, dat hij het eigenlijk al volkomen was vergeten. Het verheugde hem dan ook zeer, toen hij bemerkte, dat zij hem zonder schroom aanzag en alle verlegenheid uit stem en houding was verdwenen. Het waren zeer gezellige oogenblikken, die zij op deze wijze te zamen doorbrachten, doch toen de klok half vijf sloeg, schrok Josie plotseling op.

„O, ik moet nu heusch gaan, Meg! Grootvader zal zich weer allerlei angstige gedachten in het hoofd halen. Jullie behoefte je absoluut geen moeite te geven om mij weg te brengen.”

Margaret kuste haar. „Het spreekt vanzelf, dat je niet alleen gaat. Jim kan best even mee. Ik heb nog wat correspondentie af te handelen, zoodat ik liever thuis blijf. Denk er om, dat je je

goed inpakt. Vergeet niet, dat je eigenlijk nog een beetje ziek bent.”

Kapitein Prentice schoot in zijn overjas en volgde het meisje door den kleinen voortuin in de donkere laan.

„Ik ben hier volkomen vreemd,” zei hij, terwijl hij naast haar voortstapte. „Ik ben nooit te voren in Tedwood geweest. Ik vind, dat mijn zuster hier buitengewoon gezellig woont. Het is hier geloof ik wel een mooie streek, niet?”

„Ja zeker; vooral in den zomer kan men in de omgeving prachtige wandelingen maken,” antwoordde Josie, een weinig nerveus, nu zij zich met hem alleen bevond.

„Ik geloof toch, dat ik wel eens in den omtrek ben geweest, tijdens een groote legeroefening. Doch dat is al jaren geleden, toen ik nog bij de opleiding was. Ik begin nu al zoo'n beetje oud te worden, miss Cameron. Een, voor mij persoonlijk althans, droevig verschijnsel, vindt u niet?”

„Ik krijg anders den indruk, dat u het zich niet erg aantrekt, en daar ik bovendien geloof, dat het nog niet zoo heel erg is, zal ik maar geen medelijden toonen,” antwoordde het meisje lachend.

Voordat zij het einde van de laan hadden bereikt, had de vroolijkheid in zijn toon plaats gemaakt voor ernst, toen hij haar iets vertelde, dat hem zeer bezwaarde. Het betrof een mededeeling, die hij aan zijn zuster moest doen.

„Ik heb het haar nog niet verteld; eigenlijk gezegd schrik er er voor terug, omdat het zoo'n ontzaglijke ontzuivering voor haar beteekent. Het is ook inderdaad meer dan schandelijk! Ik veronderstel, dat u weet, dat zij verloofd is met een zekeren Selby.”

„Ja, zij heeft mij dat juist kort geleden verteld. Zij is al lang verloofd, nietwaar? Komt hij niet met verlof? Is het soms weer uitgesteld?” In haar diepe genegenheid voor haar vriendin klonk er groote ongerustheid uit deze vragen.

„Het is voorgoed uitgesteld en dat moet ik juist aan mijn zuster vertellen,” klonk het antwoord.

„Vorgoed! Hoe bedoelt u dat?” Josie toonde de grootste ontsteltenis.

„Het beteekent, dat die Selby Meg voor een andere vrouw heeft opgegeven en met deze is getrouwd. Ik verzeker u, miss Cameron, dat ik niet weet, hoe ik dit nieuws aan Meg moet vertellen.”

„O, ik begrijp het — ik kan het mij zoo goed voorstellen,” zei Josie. Zij was, door hetgeen haar werd verteld, ten diepste geschokt. „Ik vrees, dat het een groote slag is voor Meg, kapitein Prentice. Nog slechts een paar dagen geleden zei ze mij, dat het haar niets zou verwonderen, als zij met Kerstmis een brief van dien mr. Selby ontving, waarin hij haar vroeg over te komen; zij stelde het grootste vertrouwen in hem en nu is hij getrouwd. O, hoe heeft hij Meg zooiets kunnen aandoen. Hoe is hem dat mogelijk geweest?”

Prentice wierp haar een blik toe. Haar genegenheid, haar sympathie voor zijn zuster scheen tusschen hen een sfeer van vertrouwen te scheppen.

„Ja, dat vraag ik mij ook af. Hoe is hem dat mogelijk geweest? En toch — en toch is deze vraag, voor mij althans, volkomen overbodig. Ik weet, wat er zich heeft afgespeeld daar in Indië. Hij had echter behooren te denken aan de groote liefde, die Meg hem toedraagt, en aan het trouwensvolle geduld, dat zij in al die jaren heeft getoond. Miss Cameron, u kent Meg zoo goed — kunt u mij niet helpen? Hoe moet ik haar dit alles nu vertellen?”

In dit boek bevindt zich wederom een interessante prijsvraag.

DE UITSLAG VAN DE PRIJSVRAAG VOORKOMENDE IN HET PREMIEBOEK „GEOFFREY MIJN ECHTGENOOT”

Op verzoek van de administratie der „Hollandsche Bibliotheek” deelen wij hier den uitslag mede van de daarin voorkomende woord-prijsvraag.

De gevraagde woorden zijn: Boorkever, Oproerkraai, Sjuwerij, Credit, Hellebaard, Aschbak, Nijlpaard, Eendracht, Middelaar, Omgekeerd, Onschendbaar, Negerhut, waarvan de eerste letters te zamen het woord Boschane-moon vormen. Het lot heeft onder de talrijke inzenders van goede oplossingen als prijswinnaars aangewezen, de dames en heeren:

Mevrouw Muller, 1e Sweelinckstraat 72, den Haag, wie de hoofdprijs, een eiken boekenrek, ten deel viel. De overige prijzen, f 2.50 elk, werden toegekend aan:

T. H. Weerdestijn, Scheldestraat 45,
Mevr. E. Pol de Boer, Steijnstraat 35,
A. v. d. Camp, F 4
D. J. de Heus, „Groenland”,
Hofman, Tuinstraat 30,

Utrecht
Hengelo
Spanbeek
Echteld
Assen

A. v. d. Zee,
Mej. J. de Vos,
J. Tjemmes,
H. Helwerda,
J. H. Scholte,
A. P. Egberts,
Mevr. E. Faber-Douwsema,
G. J. Breäs,
A. F. Kriek,
B. v. d. Velden,
Mej. B. Witte,
J. Leeftink,
Mevr. Hartman,
M. Mentink-Vliegen,
W. de Langen,

Looierstraat 9,
Camstraburen 79 A,
v. Malsenstraat 42 a,
Adastraat 27,
Janstraat 7,
Petrus Hendriksstraat 43 a,
Wind en Motormalerij,
Hoogl. Kerkgracht 11,
Vliert 55,
Nieuwe Huizen 20,
Wijnkamp,
Stationsstraat 7,
Adr. Sassenstraat 5,
Kleine Bredeplaats 14,

Bolsward
Leeuwarden
Rotterdam
Oranjedorp (Dr.)
Hengelo
Velp.
Groningen
St. Annaland
Leiden
Vught
Breda
Goor (O.)
Alkmaar
Heerlen
Harlingen.

De Godin der duizend Katten

Toen ik binnenging bij Jacob Azriel was hij nog diepblauw geweest — toen ik het huis verliet gloeide hij warmgeel — en nu was hij matgroen, zooals soms de vleugels van zeldzame vlinders zijn. De eerste sterren schitterden hier en daar.

Als een donkere massa lag het Mokattam-gebergte achter de reuzenstad, die nu ter ruste ging.

De straatventers, water- en melkverkoopers, de dadel- en sinaasappelkooplui waren stil geworden — het Oosten sliep. Maar nog altijd raasden de westersche auto's met felle lichten door de straten.

Ik behoefde maar enkele minuten te wachten. Daar verscheen de breedgeschouderde gestalte van den jongen Zweed op het terras.

Naast hem een jongedame. Ik herkende — miss Hilgen.

„Goeien avond,” zei hij als antwoord op mijn diepe buiging. „Habib Effendi heeft me gezegd, dat je op de hoogte bent. Moeten we een rijtuig nemen?”

„Als de Effendi een wandeling van een half uur te ver vindt — ja.”

Timskjöld keek zijn gezellin aan.

Hij glimlachte even.

„Ik vind, dat we maar loopen moeten.”

„Gaat de lady met ons mee, Effendi?”

„Ja.”

Ik schudde in oprechte ontsteltenis mijn hoofd. „De Effendi weet niet, wat hij doet. Het is gevaarlijk om toeschouwer te zijn bij „Tsar”. En de lady —”

„Ik heb alles met de lady besproken. Vooruit, haast je wat en wijs ons den weg.”

Zijn toon was heel beslist. Als ik niet wilde riskeeren, dat hij een anderen gids nam, kon ik niet langer aarzelen.

„De Effendi wil het zoo. Hij heeft de verantwoordelijkheid.” Ik ging langzaam vooruit. Het was in elk geval maar beter, dat ik meeding, dan dat hij den een of ander meenam, die zich van hun lot niets aantrok.

In 't algemeen is de gids wel voor zijn „party” verantwoordelijk. Maar ik had dezen keer alle verantwoordelijkheid afgewezen — dat kon Habib Effendi getuigen — en iedere andere gids zou hetzelfde gedaan hebben. Een Tsar-séance bijwonen — om het zoo maar te noemen — is geen kinderspel.

Een poosje liepen we zoo zwijgend door.

Langs de Esbekieh, Hotel Continental, naar het Opera Square.

Ik groette Moelel ibi Masoed, een van de beste zakkenrollers van Egypte, een prachtkerel, die in zijn edel gilde een voorname plaats bekleedde.

Timskjöld en miss Hilgen wisselden eenige onbetekenende zinnen in het Engelsch.

Ze schenen elkaar al een heelen tijd te kennen. Maar om de een of andere reden waren ze op dit oogenblik niet erg vriendelijk gestemd jegens elkaar.

Ja — het weer was prachtig. Overigens bijna altijd in Egypte. Kwamen ze over den Nijl? — Ja, dat zou wel, waarschijnlijk in een minuut of tien.

Ineens: „Miss Hilgen, ik zou u graag iets willen zeggen — heel openhartig.”

„Gaat u uw gang, mr. Timskjöld.”

Ik voelde gewoonweg, hoe allebei achter mij aarzelend naar mij keken....

„We zullen Duitsch spreken,” zei Timskjöld. „Dat verstaat hij zeker niet.”

De goeierd!

DOOR
LUDWIG VON WOHL

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Frank Norten heeft van de Engelsche en Egyptische regeeringen verlof gekregen om een jaar lang onder de inboorlingen te Cairo te leven. Hij verhuurt zich als gids om vreemdelingen rond te leiden. De Syriër Habib Effendi brengt hem in kennis met den Zweed Timskjöld en verzoekt hem dezen jongen man te brengen naar de geheimzinnige „Tsar” in het huis van Mahmoed Bey. Norten, die den naam van Kelad ben Shorak heeft aangenomen, stemt na eenige aarzeling toe.

Ik had eigenlijk een beetje een onbehaaglijk gevoel, alsof ik onbescheiden was — merkwaardig was dat zeker, na alles, wat ik zoo in den loop der laatste maanden over mezelf had moeten hooren. Geen tijd van mijn leven is ooit leerrijker voor me geweest. In 't Fransch, Engelsch, Italiaansch, Duitsch werden ongeneerd meer of minder duidelijke dingen over me gezegd, die ik als echte Arabier rustig, stoïcijnsch en weerloos moest aanhooren.

„Maar u moet het me niet kwalijk nemen, juffrouw Hilgen —”

„U begint zoo plechtig....”

„Nee — alle gekheid op een stokje, ik was vanavond wat uit mijn humeur —”

„Dat heb ik gemerkt. U was nog nooit zoo vervelend als vanavond.”

„Dank u wel. Maar ik liet het interessant-zijn over aan den mijnheer met het olijkleurige gezicht en de amandelvormige oogen, die kan dat ook veel beter dan ik.”

Juffrouw Hilgen lachte een beetje geërgerd.

„U bent een baby, mijnheer Timskjöld — een reuzen baby met blonde krullen en nummer 45 voor schoenen.”

„'t Is erg lief van u, om me zoo te schetsen — een mensch weet over 't algemeen niet, hoe dom hij zelf is.”

„'t Is goed, dat u dat inziet.... maar dat komt nog wel, mijnheer Timskjöld.”

Ik ben overtuigd, dat hij rood was van boosheid.

En de toon van zijn antwoord gaf me gelijk.

„U bent nu precies zoo onuitstaanbaar tegen mij, als in Marseille. Om niet te spreken van Napels, waar u me bepaald gekweld hebt.”

„Omdat ik op de heele zeereis geen mensch mocht aankijken zonder dat u me daarover de les las, beste mijnheer Timskjöld — behalve wanneer die mensch van het vrouwelijk geslacht was. Is het soms niet zoo?”

De jongedame scheen niet op haar mondje gevallen.

„U weet heel goed, juffrouw Hilgen, dat ik —”

„Wij zijn niet verloofd en niet getrouwd, beste jongen,” viel ze hem wat ongeduldig in de rede.

„Ik ben 24 jaar en geen klein kind meer. Waar is uw recht om me voor te schrijven, met wien ik spreken mag? U weet heel goed, dat Mahmoed Bey alleen uit beleefdheid mijn gids wilde zijn.”

„Juffrouw Hilgen, ik —”

„Houdt u nu als 't u blijft op — of ik laat u hier in den steek, en ga met Mahmoed Bey naar de graven van de Kaliefen in plaats van naar die Tsak, Tsar of hoe het heeten moge!”

Hij zweeg berustend.

Wij liepen langs de kazerne van de Schotsche Hooglanders en bereikten Kasr-en-Nil.

De groote brug was bijna heelemaal leeg.

Enkele auto's reden van beide kanten erover.

De Nijl stroomde rustig en traag.

„Weest u nu een beetje aardig, Tim,” zeide juffrouw Hilgen's stem op warmen toon. „U bent toch heusch zoo kwaad niet, als u in uw humeur bent.”

„Hoe kan ik nu in m'n humeur zijn, als u...”

„Ssst — begin nu niet weer — domme jongen!”

Dat woord scheen hem niet te kwetsen, want hij lachte zacht en als getroost.

In het schemerlicht zag men vaag de bruine dakabijes op den Nijl. Ze schenen met hun gebogen masten als vergroeid met de rivier en staken donker tegen den groenen hemel af.

De palmen van de Ghezira-wijk vormden een reusachtig duister scherm met wiegelende pluimen.

„Wat is dat eigenlijk, „Tsar”?” vroeg het jonge meisje. „Ik heb dien naam nog nooit gehoord.”

„Daar heb ik geen flauw idee van. Habib Effendi deed allergeheimzinnigst en wilde me niets vertellen.”

„Jammer, dat ik 't niet een kwartier eerder geweten heb,” zei ze peinzend. „Dan had ik het aan Mahmoed Bey kunnen vragen, die weet zeker, wat het is.”

Dat zou nog net gemankeerd hebben, dacht ik verschrikt. Aan die mogelijkheid had ik heelemaal niet gedacht. Als Mahmoed Bey te weten kwam, dat zijn vrouw „Tsar” gehouden had, zou hij waarschijnlijk buiten zichzelf van woede zijn. „Tsar” is natuurlijk door de regeering verboden, en de Bey had een officieele positie. Maar wanneer hij dan ook nog hoorde, dat er vreemdelingen als toeschouwers bij geweest waren — mannen! — een dame, die hij kende....

Ik werd beurtelings warm en koud bij de gedachte. In elk geval moest ze later op de hoogte gebracht worden. Ze mocht niets aan den Egyptenaar verraden. De civilisatie is bij die menschen maar een heel dun laagje, en wat daaronder is —

Ik peinsde er zelfs over of ik de twee argelooze kinderen niet nu al moest waarschuwen. Maar na rijp overleg zag ik daarvan af. Het zou toch niets gegeven hebben. Ik was immers maar Kelad ben Shorak — niet Frank Norten.

En ik mocht mezelf niet bekend maken, zonder dat ik daarmee zeer indiscreet handelde tegenover de vriendelijke heeren van het Gouvernement.

Dat gaf den doorslag.

Nu gingen we langs den prachtig geasphalteerden autoweg van Ghezira.

Eens wees ik zwijgend achter me en een paar minuten wel stonden we alle drie stil en keken naar Cairo bij nacht, in een omlijsting van zwaar met vruchten beladen palmen, zeker een unieke aanblik.

Zilverachtig fluisterden de minaretten van de Mohamed-Ali-Moskee in de citadel, waarop, naar men zeide, de vloek der vermoorde Mameloecken rustte.

Daarin bevonden zich diepe, duistere schachten waar vleermuizen in huisden, geheime onderaardse kerkers, trappen, hoeken en gaten.

Daaromheen een opeenhooping van huizen, als een steenen zee, bont dooreengemengd en onderbroken door de zilveren vingers der torens van gebed.

Daar lag de reuzenstad, waar alle rassen en rasvermengingen in samenkomen, als misschien in geen andere — vol bederf en toch vroom op haar manier — bontgekleurd en toch duister — en wat er aan goeds en slechts in 't Oosten en Westen gevonden wordt, dat alles was in haar terug te vinden.

We gingen verder zonder te spreken en kwamen

No. 2

op den weg naar Gizeh, waaraan de villa's van de rijkste menschen van Caïro liggen.

Het zesde huis, dat verscholen ging onder de palmen van zijn tuin, was de villa van Mahmoed Bey.

Ik bleef staan.

„Wil de Effendi luisteren,” zei ik zachtjes. „Ik moet aan den Effendi voorschriften geven van voorzichtigheid — want van nu af aan wordt het gevaarlijk!”

III „TSAR”

Timskjöld en het jonge meisje keken mij vol verwachting aan.

„Om vandaag „Tsar” te zien, moeten we het huis van een grooten heer binnendringen,” begon ik.

„Binnendringen, zooals dat iemand doet, die slechte bedoelingen heeft — die wil stelen of rooven.

Net zoo heimelijk en voorzichtig tenminste,” voegde ik er aan toe, toen ik juffrouw Hilgen's ontstelde gezicht zag.

„Het is iets, dat in de eerste plaats voor mannen verboden is. De Effendi bevindt zich dus in grooter gevaar dan de Lady. Als ik er het teeken voor geef moeten we alle drie zoo snel mogelijk vluchten. Ik zal dan heel zachtjes fluiten — zoo ongeveer —”

„All right!” knikte Timskjöld. „Maar wat voor geheimzinnigs staat ons toch eigenlijk te wachten? Dat wil zeggen — neen — zeg niets — nu zijn we eenmaal zoo ver — ik wil het liever onmiddellijk ondervinden, zonder voorbereiding.”

„Als die bruine kaffer de een of andere litanie afdraait, is de heele aardigheid en poëzie er af, vindt u ook niet?” voegde hij er in 't Duitsch aan toe.

Juffrouw Hilgen vond dat ook en de bruine kaffer keek met een onschuldig gezicht naar den grond.

„Vooruit dan maar,” zei de Zweed.

Toen het jonge meisje iets aan Timskjöld vroeg, draaide ik me om en hield waarschuwend mijn

vinger op mijn mond. In de schaduw van reusachtige dadelpalmen gingen we langs den voorkant van het huis.

Een kleine, magere kerel dook plotseling voor me op, alsof hij uit den grond te voorschijn kwam.

„Ik ben Hafid, de tuinman,” fluisterde hij.

Ik gaf hem een korten groet.

„Breng je er twee mee?” fluisterde hij wantrouwend.

„De Effendi wilde niet zonder zijn Lady gaan,” loog ik braaf.

Hafid's oogen keken onrustig rond.

„Drie — dat kost meer,” mompelde hij. „Geef me nog een pond, dan is alles goed.”

„Je krijgt geen piaster meer,” fluisterde ik energiek. „Je bent betaald. Ik weet, wat je krijgt — laat ons er in.”

Maar Hafid was taai.

„'t Is heel gevaarlijk,” zei hij. „Ik verlies mijn betrekking — drie worden lichter ontdekt dan twee — geef nog een pond, en alles is goed.”

Ik draaide me om naar Timskjöld:

„Deze knaap wil ons alleen binnenlaten, als hij nog een pond krijgt, Effendi. 't Is, omdat we met z'n drieën zijn, in plaats...”

„Geef hem dat.”

Het ritselende bankpapier verdween in de zwartige vingers.

„English pound,” mompelde Hafid. „Slecht geld — tien piasters te weinig.”

Ongeduldig gaf ik hem een tienpiasterstuk.

„Jallah — vooruit — 't wordt tijd.”

Het tuinhok was zorgvuldig gesmeerd.

Hafid, de tuinman, deed ook iets voor zijn geld. Wij kwamen over een dik grastapijt langs den smallen kant van het huis naar een kleine achterdeur.

Hafid had een zaklantaarn te voorschijn gehaald en knipte die aan.

Er ging een trap naar beneden.

Tik. Het licht ging uit.

„Dertien treden,” fluisterde Hafid.

Ik knikte en nam juffrouw Hilgen zacht bij haar arm.

„Komt u, alsjeblijft — langzaam — voorzichtig.”

Het jonge meisje wierp Timskjöld, die achter haar liep, een vragenden blik toe, maar hij knikte kalmeerend.

Toen ging ze de onzichtbare treden af, alsof ze uit glas of ijs waren.

Timskjöld volgde en achteraan kwam Hafid. Ik ging op den tast — elf — twaalf — dertien...

... een platform. Ergens vandaan kwam een groenachtig schijnsel. Hafid sloop langs me heen.

„Links,” fluisterde hij.

De gang ging een hoek om. Deuren. Nu waren er geen trappen meer.

Nu stond de tuinman stil.

We stonden voor een langen wand van houtsnijwerk, en door de retsen daarvan drong het zwakke schijnsel. Met een voorzichtige beweging schoof Hafid iets heen en weer in dezen wand — een, twee, drie keer. En gluurde daarna door een schijnbaar denkbeeldig gat naar boven.

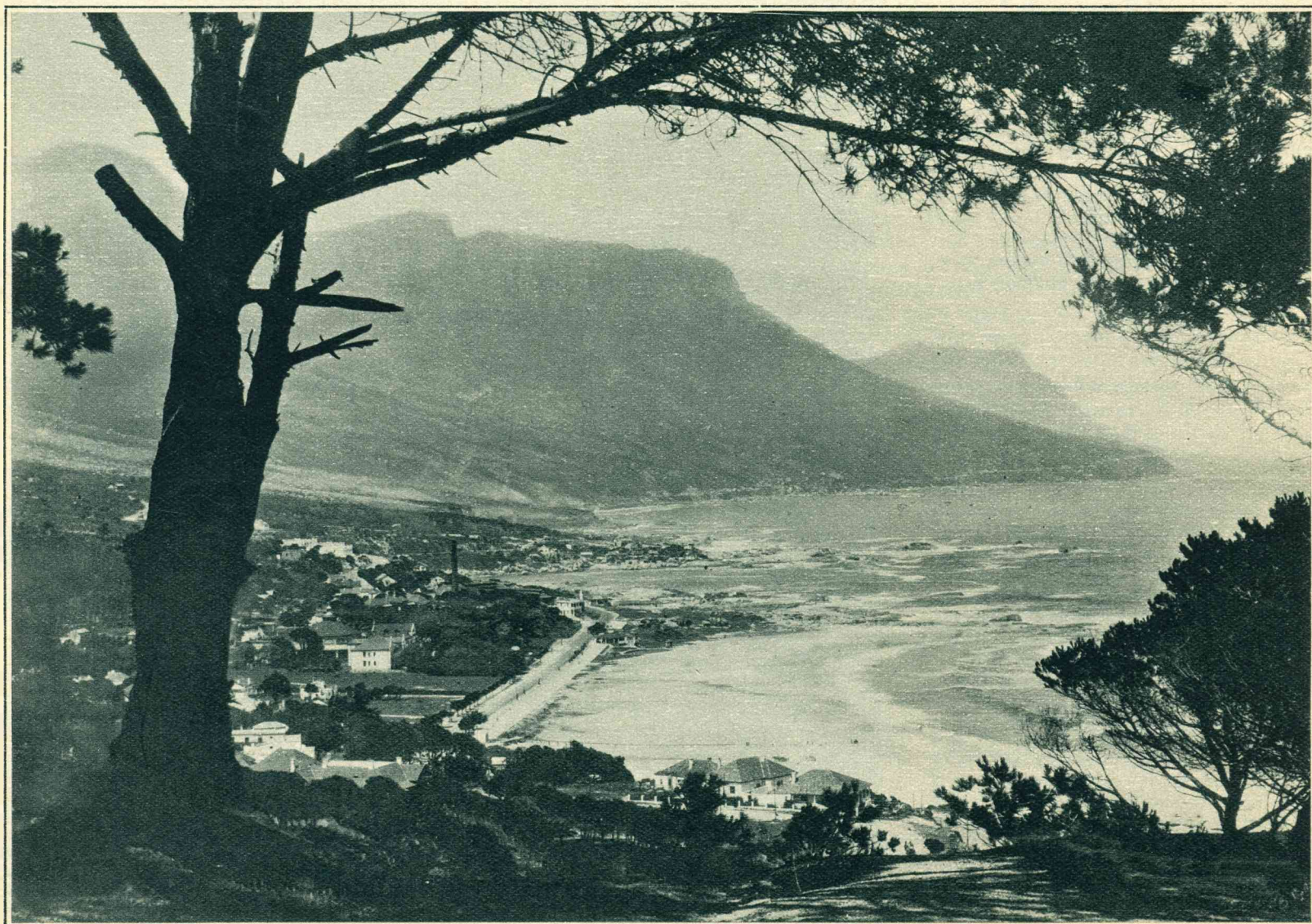
Daarna knikte hij en maakte plaats voor mij. Hij had een stukje van het houtsnijwerk weggenomen. Misschien twee of drie vierkante centimeter, maar het was genoeg. Ik zag — en wenkte de beide anderen, aan wie door Hafid nu ook voor elk een kijkgat werd aangewezen.

Onze hoofden waren misschien twintig centimeter boven den grond van het vertrek of liever de zaal er naast. Het was een groote ruimte, en de vloer was bedekt met prachtige tapijten.

Een paar hanglampen gaven een zacht, groen licht, over de zware kelims, lage, prachtig ingelegde tafeltjes, divans en massa's kussens.

In deze kamer speelde het stuk, dat we waren komen zien. Wij hadden maar een soort gaanderijplaats... in dit theater lag de gaanderij beneden in plaats van boven... maar ook de Maharadja van Gwalior of de Nizam van Haiderabad hadden geen betere plaats kunnen krijgen. Want ze waren mannen, en de spelers van dit stuk — vrouwen, Oostersche vrouwen.

De zeden voor de vrouwen worden in het moderne Egypte steeds minder streng. De Europeaan

UIT DE BOERENREPUBLIEK. — De Campsbaai is een der indrukwekkendste kustpartijen uit Kaapstads onmiddellijke omgeving.

kan op straat al fijne gezichtjes onder heel dunne sluiers zien — soms ontmoet hij zelfs de een of andere dame heelemaal ongesluierd op een soirée of in den schouwburg.

Maar nog steeds leven de meesten haar afgezonderd vrouwenleven, al worden ze niet bepaald bewaakt of achter getraliede ramen opgesloten.

De vrouw hoort nu eenmaal niet in het openbare leven, beweert het Oosten.

En uit dit leven, waarin ze voortdurend met zichzelf bezig zijn en afgekeerd van de buitenwereld, komen zeldzame vruchten voort.

Er zaten misschien twintig vrouwen in de kamer, die we zagen — vrouwen van elken leeftijd en in alle soorten kleding. Hier een dame in onberispelijk Parijsch toilet, alleen de oogen en geelachtig bruine huidskleur verrieden de Egyptische. Daar echter zat er een in de schilderachtige kledij van het Oosten, met de met zilver geborduurde zwarte sjaal en gouden munten om den hals, om polsen en enkels.

Bijna allen waren geschminkt — de mond fel rood, de ooghoeken veel langer uitgetrokken. Bij de dames van de „oude school” was dit met khol gedaan, bij de jongere met een stift van Houbigant of Coty. En allen zaten zij om een dame heen, die een uiterst elegante avondjapon droeg en schitterende blauwachtige parels in haar ooren. — Dat moest Nymet Teridek zijn, Mahmoed Bey's schoone echtgenote.

Ze was klein en gracieus — met heel smalle polsen en enkels. Ik had van haar gehoord — op de groote bals van den Khedive had de Bey haar een paar maal laten verschijnen. Er werd gemompeld, dat hij al lang Pasha zou worden zijn, als Nymet Teridek zich niet de afkeuring van verschillende belangrijke dames op den hals had gehaald. Niet door haar gedrag, maar door haar persoon. Lord Doncaster had zich voor haar geïnteresseerd — de Earl van Albemarle, sir David Ronsay — Haly Pasha. Men kon die heeren begripen. Nymet Teridek was — het Oosten.

Ze had het buitengewoon fijne, teere profiel van de oude Egyptische vrouwen — de lange oogen — haar mond was donkerrood, haar huid warm bronskleurig.

Waar had ik dit hoofd al eens gezien? Ik probeerde het mij te herinneren. En toen schoot het me te binnen: dat was het hoofd van koningin Nofert — de schoonste vrouwenkop van het oude Egypte — voor mij zelfs van de geheele oudheid.

't Was zeldzaam, hoe het vaderlijk bloed in haar het sterkst was. Want haar moeder was een Turksche geweest — er werd zelfs iets gemompeld over koninklijk bloed — maar dat was zeker een kletspraatje, meer niet.

Nymet Teridek scheen treurig.

Haar mondhoeken hingen naar beneden, haar blik had geen glans. En toch was ze zoo mooi, dat ik haar aanstaarde als een natuurwonder.

Waarom hield ze „Tsar”?

Misschien zou ik het spoedig hooren. Aha — daar begon het al.

De oogen van allen waren nu op een gordijn van kralen gericht, daar achter vandaan verscheen een dichtgesluierde gedaante, gevolgd door twee Soedaneesche vrouwen, die zeldzaam gevormde muziekinstrumenten droegen, een kleine frommel en een fluit.

De gedaante sloeg haar snuier naar achteren. Zij was ook een Soedaneesche negerin — donkerbruin, oud, afschrikwekkend leelijk, met groote gouden munten in haar ooren, zelfs in haar neus.

Ze boog voor de huisvrouw en ging daarna zonder verdere plichtplegingen op het tapijt zitten.

De twee muziek-vrouwen volgden haar voorbeeld.

Alle drie zaten onbeweeglijk, stokstijf, als beelden. Dat duurde vijf minuten, tien minuten — een kwartier. Ik merkte, dat juffrouw Hilgen zenuwachtig begon te worden. Ze stond niet stil, schuifelde en zei zelfs fluisterend iets tegen Timskjöld.

Ik keek haar waarschuwend aan en ook Hafid kwam ongerust dichterbij.

Eindelijk richtte de oude haar hoofd, waar bijna geen haar meer op groeide, op en begon een kras-send, krakend gezang.

De handtrom werd daarbij rhythmisch geslagen en nu en dan gaf de fluit een gillend geluid — het

was hartverscheurend. Het concert duurde misschien tien minuten.

Toen hief de oude haar arm op en sprak een paar onverstaanbare woorden. Door de rijen der dames liep een gemompel. De Soedaneesche stond op en kwam langzaam op Nymet Teridek af. „Je wilt „Tsar” houden, o meesteres,” zei ze met onnatuurlijk hoog stemgeluid.

„Ik wil „Tsar” houden.”

„Waarom wil je „Tsar” houden, o meesteres?”

„Je hebt het me aangeraden, M'wena.”

„Waarom wil je „Tsar” houden, o meesteres?”

Nymet Teridek aarzelde, en ze bloosde licht. Maar ze wierp haar hoofd in den nek.

„Ik wil „Tsar” houden, omdat mijn heer niet tegen me is, zooals hij moest zijn.”

„Wat moet het offer je opleveren?”

„De liefde van mijn heer.”

„De liefde van je heer weegt zwaar. Ze is meer dan honderd kameelen waard.”

Nymet Teridek kreeg rimpels in haar voorhoofd.

„Waar moet ik honderd kameelen vandaan halen, M'wena? Je moet je vergist hebben.”

De oude stond met gebogen rug, de oogen strak op de Egyptische gericht.

„M'wena kan zich vergissen. Niet de geest, die uit haar spreekt. De liefde van je heer is honderd kameelen waard, en is meer waard. Want de liefde van je heer is het leven van je heer — voor jou. Wat heb je aan je heer zonder zijn liefde.”

Radeloos en besluiteloos zag de Egyptische eruit.

De oude begon te fluisteren, haar gerimpeld, pokdalig gezicht had een starre uitdrukking.

Nymet Teridek draaide zich om.

„Laat me met haar alleen — ik zal u aanstonds weer roepen!”

Gewillig stonden de dames op en verlieten de zaal. Toen de laatste verdwenen was, begon de negerin uit den Soedan:

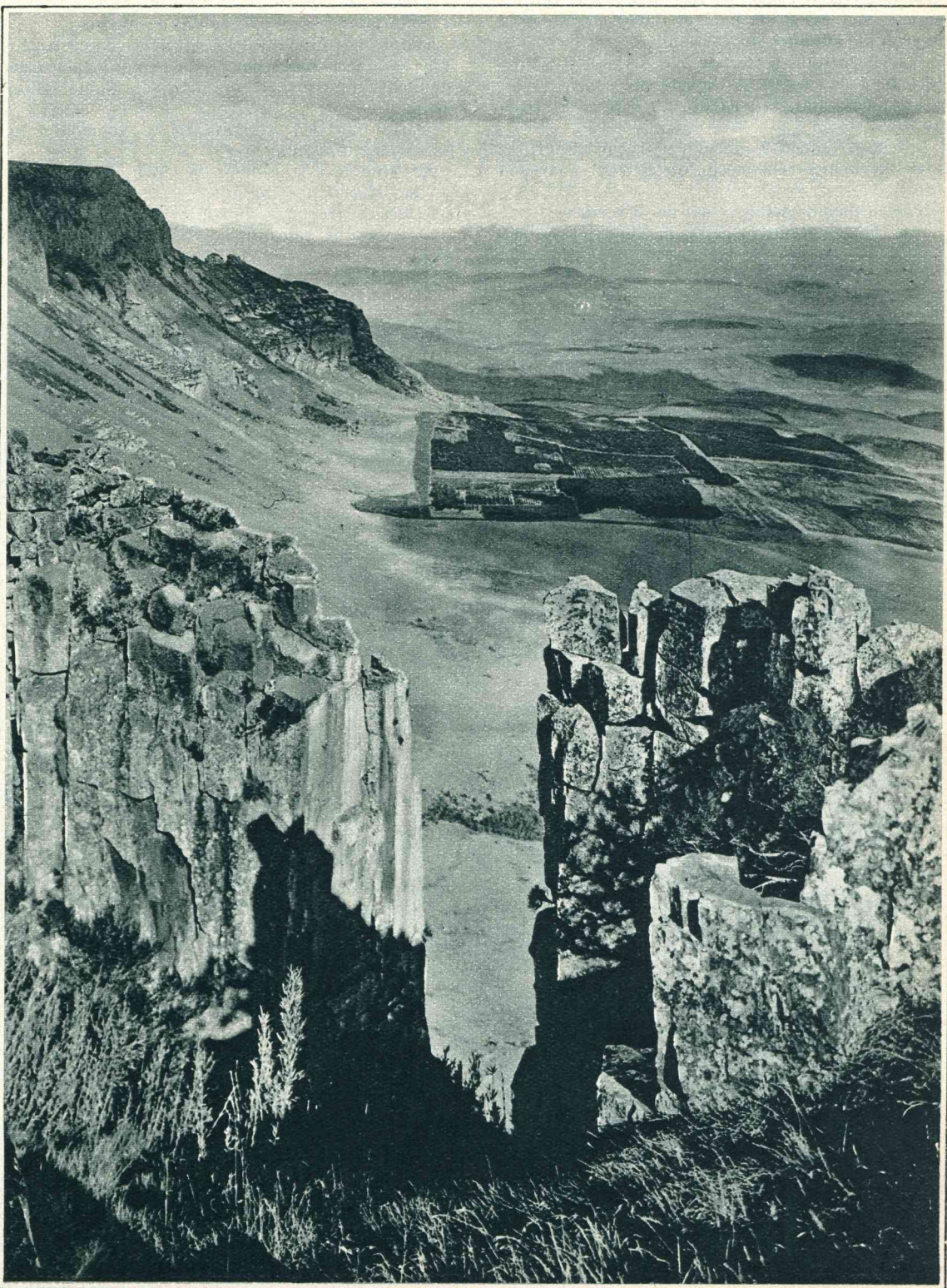
„Honderd kameelen zijn een hooge prijs — en toch weet ik niet, of het wel de goede prijs is.”

Nymet Teridek keek de oude zwijgend aan. Ze scheen een standbeeld.

Maar de smalle armbanden aan haar polsen rinkelden zachtjes, Nymet Teridek was bang.

„Honderd kameelen — vrouwtjeskameelen, zijn de oeroude prijs voor een mensch — weet je dat niet, o meesteres? Neem den Koran, neem het heilige boek en je zult de waarheid van mijn woorden geschreven vinden. Abd el Mottaleb, de grootvader van den Profeet, had een gelofte gedaan om een zoon aan Allah te offeren — als Allah hem tien zonen wilde schenken. Het lot voor dien dood viel op Abdallah, den vader van den profeet. Abd el Mottaleb ging buiten de stad Mekka, om Abdallah te offeren, en veel menschen volgden hem, om hem te weerhouden in zijn voor-nemen. Maar hij schonk geen aandacht aan hun woorden.”

(Wordt voortgezet)

UIT DE BOERENREPUBLIC. — De Platberg bij Harrismit met zijn merkwaardige rotsformaties.

„DIT HEB IK UIT ECHTE „EVERLASTING“ GEBREID“

Als U dat zeggen kunt, krijgt Uw geschenk nog meer waarde. Niet zoozeer omdat men dan weet, dat U graag wat meer hebt betaald om het allerbeste te kunnen geven. Doch vooral omdat het een garantie biedt. Wat uit „Everlasting“ gemaakt is, zal de geefster altijd tot eer strekken. Het mag in de huishoudwasch mishandeld worden, een baby-uitzet of wat ook van „Everlasting“ gemaakt, verliest nooit zijn frischeheid, zijn nieuwigheid - en „Everlasting“ is zoo sterk, dat geen baby ter wereld het ooit verslijt.

EVERLASTING

• 't kan er tegen

Prijs per knot
van 100 gram
34 cent

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in meerkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeling der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkbuch.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkhoeft, met afbeeldingen in de originele kleuren.

Uw huid mag niet moe, onrein of gerimpeld zijn. U gevoelt U dan ook zelf moe, lusteloos en onzeker. Scherk Face Lotion reinigt de huid tot diep in de poriën, verwijdert meesters, prikkelt bloedsomloop en uitademing van de huid. - En paar druppels op een propje natte druppelen, het gezicht meermalen per dag, speciaal 's morgens en 's avonds licht masserend afwrijven en Uw huid wordt zienderoogen jeugdiger en mooier.

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoek echter nauwkeurige opgave van adres.

Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met opschrift Scherk. Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

Verjongt de teint

Scherk
Face
Lotion

- SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEN
Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.

MISLEID... EN OPGETOGEN!

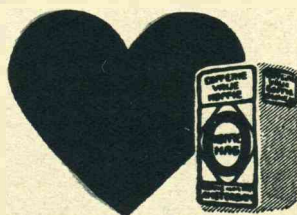
„DANKJE WEL, VROUWTJE, Je bent de ware beschermengel van myn hart! . . . Dus dat was nu de coffeïnevrye Koffie Hag? Deze heerlyke pittige koffie, die je my al sinds twee weken hebt voorgezet, zonder dat ik er iets van wist?“

„Ja, natuurlyk, en ik was er zeker van, dat je er in zou loopen en geen verschil tusschen Hag en gewone koffie zou proeven“ -

„- Inderdaad, ik ben meer dan opgetogen over deze heerlyke Koffie Hag. Myn vooroordeel was misplaatst en ik zal doen, wat een bekeerde betaamt: ik zal ook myn vrienden en collega's vertellen, hoe jy my hebt misleid en genezen. Genezen in de dubbel zin van het woord, nl. niet alleen van een misplaatst vooroordeel, maar ook van een nerveuse geprikkeldheid, die ondraaglyk begon te worden.

Koffie Hag spaart hart en zenuwen! Deze zin heeft thans na persoonlyke ondervinding pas de juiste betekenis gekregen, omdat ik thans eerst weet, hoe waar het is, dat Koffie Hag meer genot en betere gezondheid betekent.

Koffie Hag, gegarandeerd coffeïnevry overeenkomstig de voorschriften der Warenwet is niet alleen onschadelyk, maar ze verschaft ook den meest verwenden fynproever een onverkort genot. Het is een keur uit de beste koffieboonen, door Java, Zuid- en Centraal-Amerika voortgebracht, puik van smaak en van een ongekend fyn aroma.

ELKE BOON - KWALITEIT
ELK DRUPPELTJE - GENOT
ELKE KOP - GEZONDHEID
DAT IS KOFFIE HAG

De officiële huldiging van de Olympische ploeg in het Amstel-Hotel. Voorste rij v.l.n.r. de heeren P. W. Waller, Baron Schimmelpenninck v. d. Oye, Z.K.H. Prins Hendrik, Burgemeester de Vlucht en K. J. J. Lotsy.

Blauw Wit in het Stadion met 2-3 door R.C.H. geklopt. Kiekie tijdens een aanval der Haarlemmers op het Zebra-doel.

Ten gevolge van het slechte weer hadden Zondag j.l. een groot aantal voetbalvelden het begeven. De Amsterdamse eerste-klassers troffen het in zooverre dat zij beide op goede terreinen konden spelen. Blauw Wit n.l. thuis en Ajax in Haarlem tegen de club van dien naam, welke over een veld beschikt, dat den regen in elke gewenschte hoeveelheid kan absorberen.

Overigens waren de resultaten even beroerd als het weer, waaronder ze werden verkregen. De strijd tusschen de hoofdstad en Haarlem is over de geheele linie door de Spaarnestadsmenschen gewonnen.

In het Stadion heeft Blauw Wit weer danig teleurgesteld. Na het gelijke spel van de vorige week waren wij vol goeden moed, doch de wedstrijd van Zondag j.l. heeft aan dat optimisme weinig voedsel verstrekt.

Eerst toen de zebra's met 0-3 achter stonden kwam er het noodige leven in de blauw-witte geleerden. De achterstand werd tot 2-3 verkleind en de stadionbewoners kregen zelfs nog eenige malen de kans om gelijk te maken, in welk geval zij echter wel iets meer zouden hebben gekregen dan hun toekwam. Enfin, het gelijkmakende goaltje bleef uit. Zo verloren de zebra's voor de derde maal en is hun positie met 1 punt uit 4 wedstrijden nu niet bepaald benijdenswaardig. Wanneer men ziet wat er verder boven Blauw Wit staat, V.S.V., H.B.S. en 't Gooi b.v., dan kan men hieruit gevoeglijk concluderen dat de stadionclub het tijdens dit seizoen niet gemakkelijk zal hebben.

Ajax bereidde zijn talrijken supporters een minder prettige verrassing door in Haarlem met 2-5 van de roodbroekenclub te verliezen.

SPORT VAN ZONDAG

De kansen stonden hier absoluut in het voordeel der Ajacieden, doch zoo lang nog met een ronden bal gespeeld wordt is alles mogelijk. Dit is Zondag weer eens overduidelijk bewezen. Hoewel de roodwitten uit de vorige wedstrijden resultaten hadden behaald, welke toch altijd nog meer dan tweemaal zoo goed waren als die der Haarlemmers, werd Ajax op 'n volkomen regel-

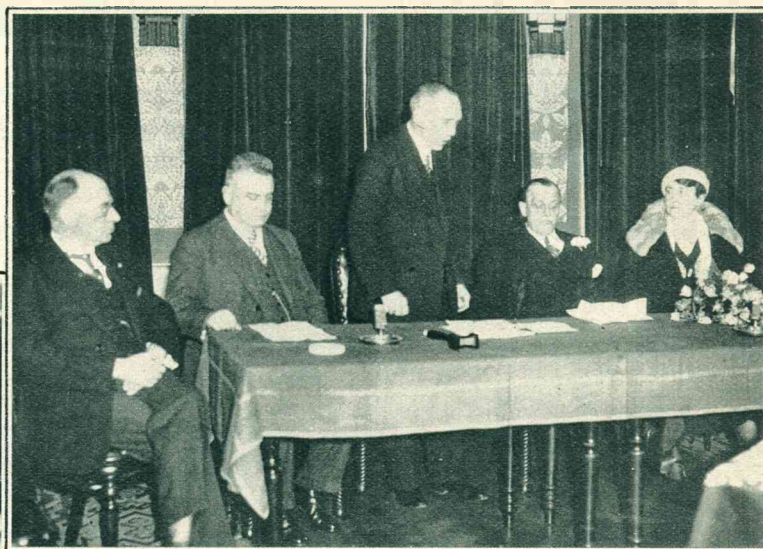

Oude bekenden. De Ajax-ruïne is Zondag j.l. weer in actie geweest. De veteranen gaven hun clubgenooten het goede voorbeeld door met 5-2 van de Haarlem-veteranen te winnen; een voorbeeld dat echter geen navolging vond. In bovenstaande ploeg zijn verschillende spelers, die ons aan Ajax' glorie-tijd herinneren.

In café Neuf heeft de K. N. V. B. Zaterdag officieel afscheid genomen van den heer J. A. Wijnmalen, die jarenlang lid van de pers- en propagandacommissie van dien bond was. Van links naar rechts: de heeren Dr. Kips, Dr. van Prooye, de Haan, J. A. Wijnmalen en mevrouw Wijnmalen

R.C.H. in den aanval. Nog een spelmoment uit de ontmoeting tusschen Blauw Wit en R.C.H., welke met 3-2 door de Haarlemmers werd gewonnen.

matige wijze door zijn Haarlemsche tegenstanders geklopt. Geklopt met cijfers, die voor zich spreken en misschien hoogstens een heel klein tikje geflatteerd kunnen worden genoemd.

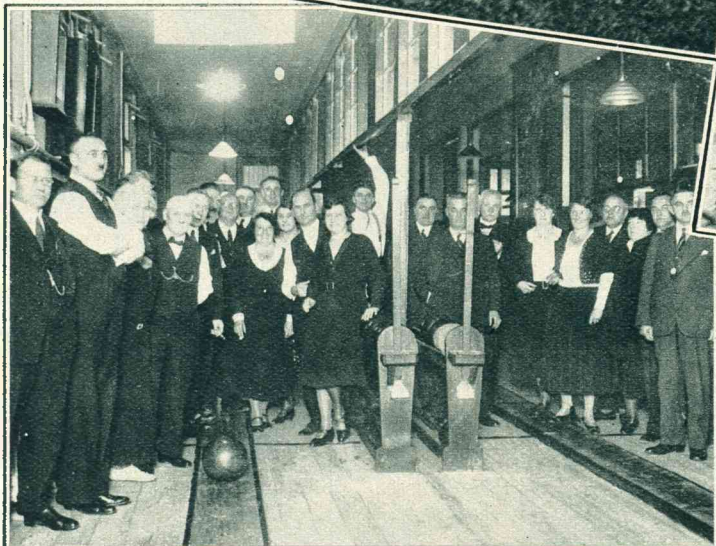
Ajax' kans op 'n hernieuwd kampioenschap, indien men dit dure woord althans nog kan gebruiken, is door de nederlaag van Zondag j.l. intusschen wel dermate gereduceerd, dat wij voorloopig niet meer aan dat verheven doel durven denken.

Neen, dan houden wij het momenteel liever bij Stormvogels. Wij waren tot voor Zondag nog niet in de gelegenheid geweest de IJmuidenaren zelf in actie te zien, doch hebben in den wedstrijd tegen D. F. C. — vooral voor de rust — kunnen genieten van de wijze waarop de Stormvogels-aanvallers de doelpunten weten te fabriceren.

Fraaiigheden, zooals wij die herhaaldelijk zien bij spelers van Feijenoord of Ajax, houden de IJmuidensche voetballers er niet op na. Loopen kunnen zij geweldig en schieten niet minder. Nu zijn dit twee factoren, welke voor een tegenstander bijzonder gevaarlijk kunnen zijn en wanneer achter zoo'n snellen en schotvaardigen aanval dan nog een halflinie staat die door goed plaatsen de mannen in de voorlinie niet tot onnodige krachtsverspilling noopt, dan zijn hier de grondslagen voor een krachtig en productief geheel volkomen gelegd. Het was werkelijk een lust de Vogels, den fellen regen ten spijt, tijdens de eerste helft doelpunten te zien maken.

Wij willen nu wel vast verklappen dat Ajax Zondag over een week zijn handen vol krijgt in de IJmuidensche duinen.

En niemand zal het ons kwalijk nemen dat wij Stormvogels, gezien het spel van Zondag j.l. en gezien de resultaten der tegenstanders, doodverven als kampioen van het seizoen 1932-'33.

Korfbal in den regen. Spelmoment uit den wedstrijd Blauw-Wit—Westerkwartier. De korf der Blauw-Witters in gevaar.

Zaterdag j.l. is het jaarlijksche tournooi van den Amsterdamschen Kegelbond aangevangen. Een groep deelnemers en deelnemsters in het Kegelhuis aan de Weesperzijde.

Een der Haarlem-tribunes tijdens den wedstrijd Haarlem—Ajax op Zondag j.l. De Amsterdamsche supporter, die zijn club vergezelt, is in dit natte tijdperk op het ergste voorbereid. Zelfs een wolkbreuk zou hem zóó niet deren. Hoe zijn huurlui over dit afdoende beschuttingsmiddel denken, hebben wij niet gehoord.

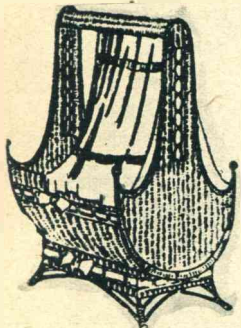
THERMOGÈNE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en STEKEN in de ZIJ.

Dozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

LUIERMANDEN

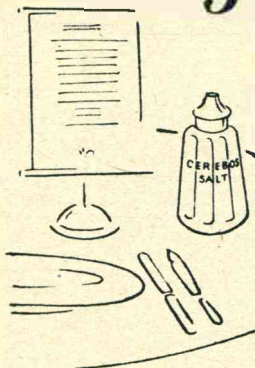

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

De belangrijkheid van het zout—

Aangename Smaak

De fijne lekkere smaak zoo karakteristiek
bij "une bonne cuisine" is grootendeels te
wijten aan het oordeelkundig gebruik van
zout. Het is zoo belangrijk en het kost zoo
weinig. Uw keuken is een schrandere
keus waard. Neem het beste dat bestaat:
Het zuivere—witte—droogblijvende,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine,
middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor
tafelgebruik.

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

66 jaar en nog „winkelman”!

Alle vroegere kwaaltjes vergeten.
Haar bron van energie.

Hoe trotsch is deze vrouw op haar
werkkracht! Maar uit haar brief,
dien wij hieronder afdrukken, zult
u zien, dat ze reden heeft om trotsch
te zijn.

„Ik ben 66 en 15 jaar lang ben ik
nu al assistente in een zeer drukke
manufacturenszaak. Tegenwoordig sta
ik van 9 uur 's morgens tot 7 uur
's avonds achter de toonbank. Het
zal nu ongeveer drie jaar geleden
zijn, dat ik begon Kruschen te nemen,
en ik ben er vast van overtuigd,
dat mijn tegenwoordige energie
het gevolg is van „de kleine dage-
lijksche dosis”. Voordat ik Kruschen
Salts nam had ik wel aanvallen
van galzucht en leed aan een alge-
heele vermoeidheid, zoodat ik het
gevoel kreeg, dat ik spoedig mijn
werk zou moeten opgeven. Hoe 't ook
zij, nu denk ik daar niet over, hoe-
wel ik spoedig gepensionneerd zal
worden. De tijd voor pensioenning
zou voor alle employé's gemakkelijk
vijf jaar later gesteld kunnen worden,
als ze ook allen Kruschen Salts
namen”.
Mevr. E. W.

Hetzij u nog in uw volle jeugd
bent, of dat uw beste jaren reeds
voorbij zijn, het is nooit te vroeg en
nooit te laat om met „de kleine,
dagelijksche dosis” te beginnen.
Niets dan dat kleine beetje Kruschen
Salts, dat u niet proeven zult, in
uw eersten kop thee of koffie, dat is
Kruschen-wet voor volmaakt en
ongestoorden levenslust. Kruschen
is een ideale combinatie van zes
natuurlijke zouten, welke de lever,
nieren en spijsverteringsorganen aan-
sporen tot een gezonde, regelde
functionneering. Daardoor bewer-
ken zij een inwendige zuiverheid
en een frischen, gezonden bloeds-
omloop. Nieuw, gezuiverd bloed zal

elke vezel van uw lichaam door-
stroomen. Begin morgen direct
met Kruschen Salts. In den tijd
van een week zult u zich al zoo
heerlijk gezond voelen en jonger —
zeker, ontegenzeggelijk jonger. En
dan zult u, als zoovele anderen,
erkennen, dat u liever uw ontbijt
zoudt missen dan uw „kleine, dage-
lijksche dosis” Kruschen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij
alle apothekers en drogisten à
f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Nu is het de meest geschikte tijd
dit alles eens zelf te ondervinden
— op 't oogenblik kunt u Kruschen
Salts probeeren op onze kosten.
Want door heel Holland zijn onder
de apothekers en drogisten duizen-
den flacons Kruschen verdeeld, die
verpakt zijn met een gratis proef-
flacon. U kunt deze gratis proefflacon
gebruiken zonder de gewone flacon
Kruschen te openen. En als u na
deze proef niet volkomen tevreden
bent, kunt u de groote flacon terug
brengen bij den winkelier waar u
haar kocht, en hij zal u uw f 1.60
(uw geheele uitgave) zonder om-
wegen terugbetalen. Maar vergeet
niet, dat de gratis proefflacon alleen
verpakt is bij de groote maat van
f 1.60 en dan nog slechts voor een
beperkten tijd.

Gaat dus naar uw apotheker of
drogist, voordat hij deze groote
proefpakketten uitverkocht heeft.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

N.V. MAGAZIJN

DE BYENKORF

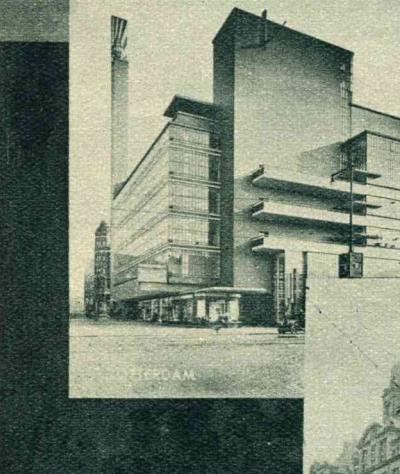

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

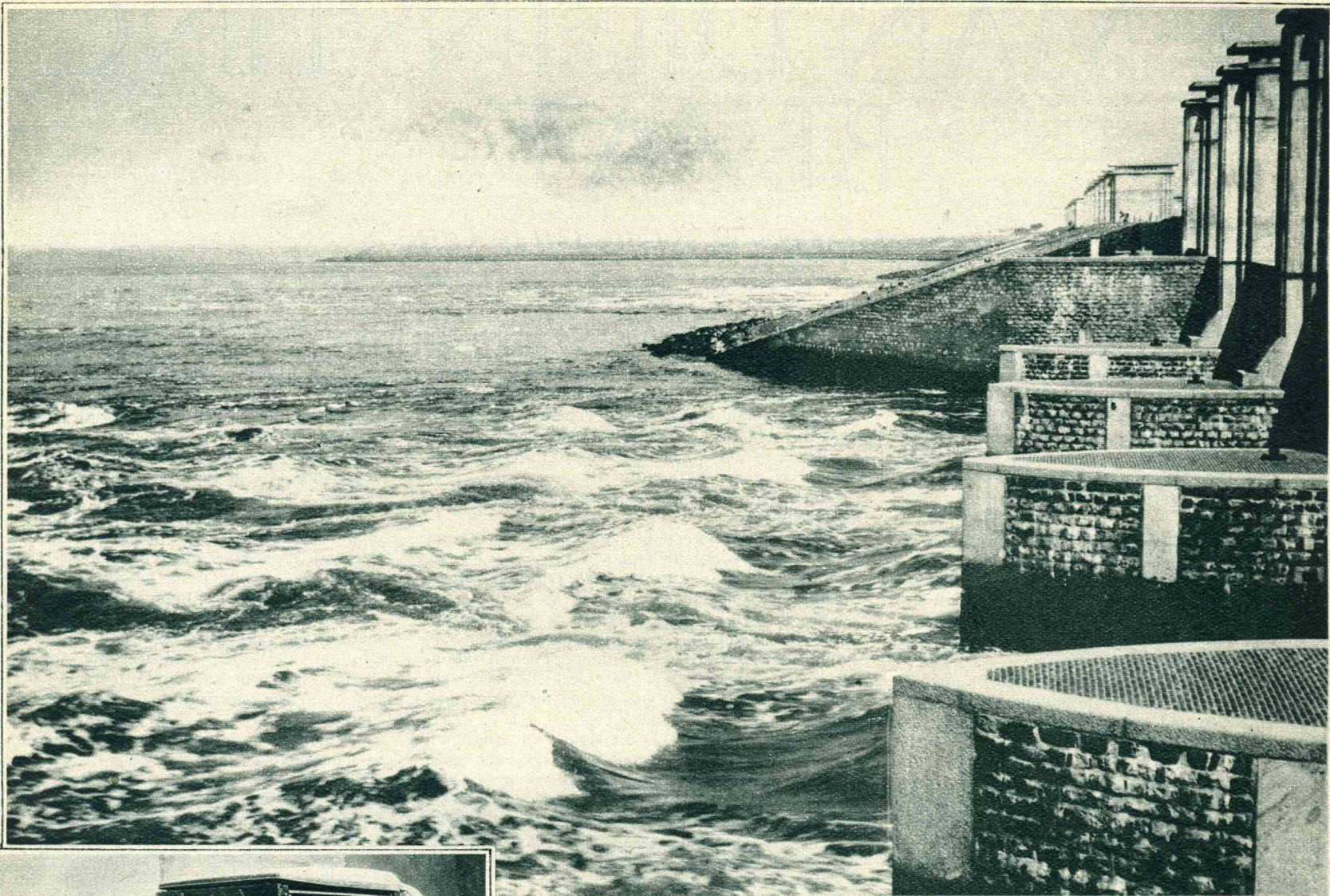
ROTTERDAM

BOOM's Laxeerpillen

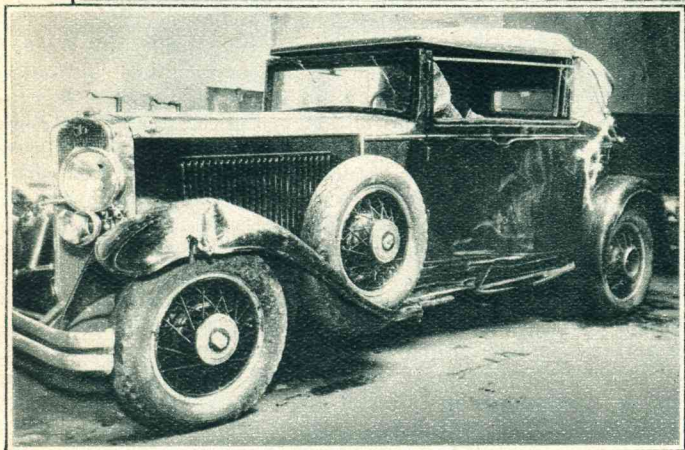
verdriven overtollig gal en
slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoel-
gang. Alleen echt zoo de
verpakking is voorzien van
bijstaand fabrieksmerk. Ver-
krijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à 30 en 55
cents per doosje.

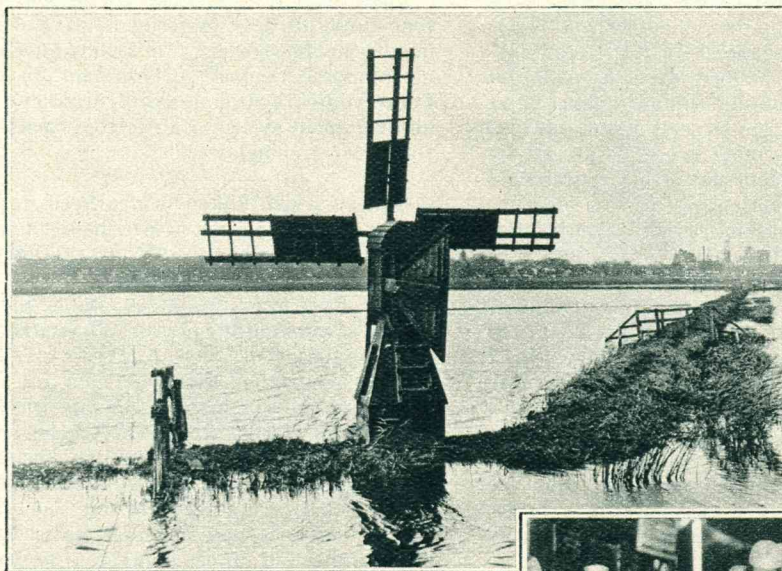

Tengevolge van het hoge peil van het IJsselmeer staan verschillende streken in Noord-Holland blank. Te Den Oever wordt nu met de grootst mogelijke capaciteit gespuid.

VAN OVERAL

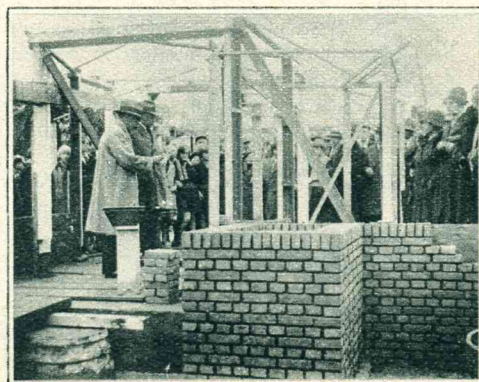
In de bocht, de „Vurige Staart,” nabij IJpendam reed een luxe-auto in het N. Hollandsch Kanaal. De vier inzittenden konden niet bevrijd worden en kwamen om het leven. Later is de zwaar beschadigde wagen opgehaald.

Het watermolentje nabij Velsen kon het regenwater onmogelijk verwerken, zoodat de polders onder liepen.

Een ander auto-ongeluk waarbij gelukkig geen personen om het leven kwamen, geschiedde op denzelfden straatweg tusschen Buiksloot en de Schouw. Een autobus uit Hoorn reed van den weg af en moest om omslaan te voorkomen worden gestut.

Een foto van de eerste steenlegging voor de Openbare Lagere School te Aartswoud geschiedde door burgemeester Hoogenboom.

De verwijdering van den tol aan de Noorderbrug te Zaandam ging met muziek en feest gepaard. Het „bevrijdingslint” wordt doorgeknipt.

Het echtpaar P. Buis-Tanis te Vijfhuizen zal 8 November a.s. zijn diamanten bruiloft vieren.

DE MAN DIE INSTINCT BEZAT...

DOOR AXEL ERICSON

Francis Crosby, de uitgever van de „Chicago Tribune”, betrommelde nerveus het blad van zijn schrijftafel. Tegenover hem zat Percy Chatterton, redacteur in algemeenen dienst, diep in gedachten een sigaret te rooken. Ergens ver weg raasden de geweldige rotatiepersen, vanuit een naastgelegen vertrek klonk het afgebroken klikken van een sounder en het getik van een schrijfmachine, waarop Coopes de laatste telegrammen opnam.

Een heesch kuchje van den baas deed Percy Chatterton plotseling opschrikken.

„Het is, zooals ik je zeg, we zijn naar de haaien, Chatt,” verbrak Crosby het zwijgen. Hij had de laatste woorden al wel tienmaal herhaald in het laatste kwartier en Chatterton reageerde dan ook maar niet meer op het slechte nieuws.

„Ik heb het de vorige maand al aan zien komen,” hernam Crosby somber. „Het abonnementental is de laatste maanden niet gedaald, maar naar beneden gedonderd en de oplaagcontrole van vier weken geleden was de klap op den vuurpijl. Wij houden geen enkel belangrijk advertentiecontract over met dat handjevol abonné's en het is verd... als ik weet, hoe ik de business drijvend kan houden.”

„Is er nergens meer hulp te krijgen, Crosby?” informeerde Chatterton met loome stem.

De uitgever schudde wrevelig het hoofd.

„Hulp, hulp, van welken aard bedoel je?” vroeg hij ongeduldig.

Chatterton verwaardigde zich de sigaret uit zijn mond te nemen, een zeker bewijs voor wie hem kenden, dat hij er eindelijk „in” kwam.

„Geld... of iets anders waar het bedrijf behoefte aan heeft,” antwoordde Chatterton, achteloos de asch van zijn sigaret op den vloer werpend.

„Geld?” viel Crosby geprikkeld uit. „Wat hebben we aan geld? Dat hebben we zelf, maar dat maakt je oplaag niet groter! Abonné's moeten we hebben, een groote oplage. De rest komt dan wel van zelf. De „Tribune” moet eruit, de straat op, onder de menschen komen, dat is het redmiddel! We worden niet meer gelezen...”

„De andere bladen ook niet: crisis,” wierp Chatterton er onverschillig tusschen.

„Damn'd, dat weet ik ook, we zijn niet de eenigsten die tobben,” blafte Crosby. „Maar omdat de anderen ook in het leuke schuitje zitten, behoeven we toch niet met hen mee te verdrinken, wel? We moeten eruit, zwemmen, ons hachje zien te redden. Als we meer geven dan de andere bladen krijgen we wel weer toeloen, we zuigen de abonné's van de concurrenten dan wel weer naar ons toe. De service van de „Tribune” tenslotte, moet de werklozen dwingen liever een boterham te laten staan dan de krant op te zeggen. Daar moeten we heen, Chatt...”

Crosby, buiten zichzelf van ergernis omdat de business hem niet naar den zin liepen, raasde tien minuten aan een stuk door, totdat hij eindelijk een kwetsbare plek van Percy Chatterton aanraakte.

„De copie, de copie moet het 'm in hoofdzaak doen en...”

„Dacht ik het niet: de copie, damn'd!” viel de redacteur hem verstoord in de rede.

Over Crosby's gelaat gleed even een glimlach.

„Je weet wel dat ik het niet over jouw werk heb, Chatt,” antwoordde hij, zachter gestemd. „Als ze allemaal waren als jij... Maar jij bent nu eenmaal een rasreporter, een kerel met intuïtie en speurzin. De groote vlucht van de „Tribune” is voor een belangrijk deel aan jou te danken, maar we hebben meer copie nodig dan die van jou. En daarenboven: uit niets kan je niet iets halen, wel?

Waar leidt jouw instinct je nu op het oogenblik naar toe? Je zegt toch ook dat er niets op het vuur staat te pruttelen om je lezers iets eetbaars voor te zetten? Dat ligt niet aan jou, dat ligt aan het gebrek aan sensationele gebeurtenissen, dat weet ik. Maar je ziet dan toch, dat jouw instinct je nu ook in den steek laat, dat je fijne neus den reukzin is gaan verliezen...”

Chatterton onderbrak den baas met een krachtig hoofdschudden.

„Mijn neus is nog goed, maar hij ruikt nu vakantie, Crosby,” wierp hij tegen.

In weerwil van zijn slechte stemming moest Crosby toch nog lachen.

„Je hebt gelijk, morgen trek je de business voor een week of vier uit; eigenlijk is het gemeen van me, dat ik je vacantiestemming nog even den domper opzet. Maar ik was het werkelijk vergeten, Chatt. Waar ga je naar toe, als het niet onbescheiden is, ernaar te vragen?”

Chatterton nam het eindje sigaret uit zijn mond en wierp het op den grond. Hij was even goed thuis bij de wilde Guahibo-Indianen van de Gran Chaco als in het Volkenbondgebouw in Genève, maar als hij rookte, zag hij beslist geen verschil tusschen een kale prairie en een parketvloer van een audiëntiezaal. Op de vraag van den baas haalde hij even de schouders op.

„Ik weet het nog niet, Crosby, ik zal straks mijn atlas eens opslaan. Misschien een korte trip naar Europa, een zeiltochtje naar de kleine Antillen of 'n prairiejacht; wel, ik weet het werkelijk niet. Mijn instinct...”

Crosby stond lachend op.

„Laat je instinct nu maar thuis, Chatt, rust maar eens flink uit. Als je terug komt, zal ik je hard nodig hebben. Of... misschien heelemaal niet meer nodig hebben...” besloot hij somber, en Chatterton krachtig de hand drukkend, wenschte hij hem goede reis en een prettige vakantie en zette zich weer aan het werk.

„En als u den kijker nu daarheen richt, meneer, kijk... zoo, dan ziet u den heiligen berg Athos. Heel duidelijk, ziet u wel?” vroeg Digos, de lichtwachter.

„Prachtig, prachtig,” ik zie zelfs de menschen bewegen,” antwoordde Percy Chatterton met bewonderende stem.

Hij had zestien dagen geleden tot een korten trip naar Europa besloten en na een eendaagsch bezoek aan Parijs, Rome en Athene had een gril hem naar Saloniki gevoerd, van waaruit hij per auto Chalcidice was ingetrokken. Op een punt van de kust, waar het zilte nat van de Egeïsche Zee samenvloei met het zoet water van de Golf van Orfani, had hij een vuurtoren beklommen, die een onvergelykelijk vergezicht over den omtrek bood.

„Ziet u boven op den berg Athos het historische klooster en de kerk, meneer?” hernam Digos na een oogenblik.

„Ja, zeer scherp zelfs, ik heb nog nimmer op de wereld zulke prachtige vergezichten gezien als hier,” verklaarde Chatterton naar waarheid.

Hij draaide den kijker langzaam rond. Voor hem lag de Golf van Horion Oros, daar achter, nog duidelijk zichtbaar, de Golf van Cassandra. Zelfs de Engelsche oorlogsbodems, die in de laatste Golf manoeuvreerden, waren door den kijker nog duidelijk te onderscheiden. Tenslotte richtte hij de lens naar de landstreek Chalcidice. Achter hem begon plotseling een sounder te klikken en na een oogenblik te hebben geluisterd, wendde Chatterton zich met een glimlach tot den lichtwachter.

„Wat beteekent dat: S.P.Q.G.?” vroeg hij nieuwsgierig.

„Kan meneer seinen?” informeerde Digos verrast.

„Ik heb het geleerd voor mijn gemak,” antwoordde Chatterton. Hij begon ingehouden te lachen toen hij plotseling dacht aan de geschiedenis, die aan de telegraaflessen verbonden was geweest.

Op zekeren dag had hij Crosby verzocht, hem tot in bijzonderheden de techniek van de draadloze telegrafie en van het optisch seinen te laten leeren. Crosby had nieuwsgierig gevraagd, welk nut hij daarin zag, omdat hij voor zijn copie zelfs geen schrijfmachine gebruikte, en toen hij niet ophield met vragen, had hij hem droog geantwoord, dat zijn „instinct” hem aandreef om het te leeren. Crosby had hem hartelijk uitgelachen en nadien had hij hem die uitdrukking altijd plagend voorgehouden.

De lichtwachter had intusschen het ontvangen sein herhaald en wendde zich nu weer tot zijn bezoeker.

„S.P.Q.G. beteekent dat het water gaat vallen, meneer,” antwoordde hij op Chatterton's vraag. „Ziet u, dat kan van groot belang zijn voor de schepen om precies het tijdstip te...”

Hij sloeg plotseling met een schrillen kreet voorover en Chatterton viel bovenop hem. De journalist geloofde een oogenblik door een duizeling te zijn bevangen, want hij had een gevoel gehad alsof zijn evenwicht verstoord was. Terwijl hij met een sprong op zijn beenen stond, hoorde hij in de verte het doffe rommelen van een opkomend onweer.

Het volgende oogenblik geloofde hij zich ten prooi aan een zinsverbijstering. Hij zag de wateren van de Golf van Horion Oros zich verheffen en weer dalen, hij zag de kust golvend op en neer gaan en het land daarachter een schokkende beweging maken. Bijna tegelijk werd hij ruw van achteren aangegrepen. Hij bevrijdde zich met een ruk en staarde in het van angst verwrongen gelaat van Digos, wiens wilde oogen hem met een krankzinnige uitdrukking tegenblikten.

Een aardbeving, kom mee,” stiet de man heesch uit.

„Een aardbeving?” vroeg Chatterton verschrikt.

„Kom mee, het is hier gevaarlijk, de toren...”

Een tweede schok, die vergezeld ging van nieuw gerommel, doch die lang zoo sterk niet was als de eerste, deed hem op de knieën vallen. Digos krabbelde direct weer overeind en met een laatste rauwe aansporing om hem te volgen, stormde hij het seinhuis uit.

Chatterton stond gereed hem achterna te gaan, maar de verleiding om een blik te slaan over het landschap was te groot. Hij richtte den kijker op den berg Athos, den heiligen berg. Een zachte kreet van schrik ontsnapte hem, toen hij de verwoesting aanschouwde, die de lichte aardbeving had aangericht: huizen lagen bedolven en ineengestort, menschen vluchtten in razend tempo den berg af en aan den voet, waar Digos hem zooeven nog een gehucht gewezen had, was thans geen huis of leven meer te bespeuren.

Verward, verbijsterd, richtte Chatterton de kijker naar de landstreek Chalcidice. De eerste blik deed hem een enkele seconde verstijven van schrik en angstig de oogen sluiten: het heele dichtst bijgelegen dorp was een ruïne geworden. Een hevige stoot, die den toren deed waggelen, wierp hem boven op den sounder en vanaf dit oogenblik dacht Percy Chatterton er niet meer over om heen te gaan.

Koortsachtig gehaast sprong hij op, schoof den

sonder vlak naast den kijker en zette zich op het zadel voor het oogglas. En met zijn gedachten bij Crosby en de „Chicago Tribune” legde hij de hand aan den telegraafsleutel en begon hij volmaakt rustig de oproepletters van zijn krant en van Daventry het luchtruim in te zenden....

* * *

Crosby liep als een getergde leeuw zijn privé-kantoor op en neer. Hij miste zijn voornaamsten medewerker en in zijn woede maakte hij zijn krant uit voor Zondagschoolblaadje en de redactie ervan voor kwakers, die aan seniele aftakeling leden. Vastbesloten zette hij zich dien dag voor de achtste maal neer om zijn secretaresse een ontslagbrief voor het heele personeel te dicteeren, toen plotseling met een harden klopp op de deur Coopes kwam binnen stormen.

„Een draadloos via Daventry, sir,” waarschuwde hij opgewonden.

„Wat heb ik daar mee te maken?” brulde Crosby.

„Aardbeving in Griekenland, naar Europeeschen tijd herleid moet de ramp op dit oogenblik plaats-hebben,” vulde Coopes verschrikt aan.

„Je bent niet wijs, dat kan niet, dan kan niet,” blafte Crosby. „Zoo gek gauw komt een bericht niet door. De seismografen hebben het ternauwernood geregistreerd en dan weten de stations nog niet waar de ramp is voorgevallen....”

In de kamer naast het kantoor klikte regelmatig een sonder en dat geluid maakte Coopes zenuwachtig.

„Toch is het de waarheid, de tijd is driemaal opgegeven,” hield hij star vol.

Crosby sprong geïrriteerd op.

„Damn’d, van wien komt dat bericht dan?” viel hij uit.

„Ik weet niet, Daventry zendt het slechts door, afzender is niet genoemd, sir.”

Crosby, verbaasd en verontrust, liep met driftige passen het andere vertrek binnen.

„Lees voor!” gebod hij barsch.

Coopes zette zich voor het ontvangtoestel en las met heesche stem de code- en morseteekens van de loopende strook af. De sonder klikte..

„Chicago Tribune, Chicago, U.S.A. via Daventry stop. Kustvuur P. G. S. van Athos, Chalcidice Griekenland stop. Aardbeving teistert Zuid-Griekenland stop. Twee zware aardbevingen, een lichte stop. Heilige berg Athos verwoesting aangericht stop. Historisch klooster en kerk vermoedelijk gespaard stop....”

De sonder zweeg plotseling.

„Van wien is dat bericht, van wien?” vroeg Crosby verbijsterd. „Is het misschien een canard om ons erin te laten loopen? Van wien, Coopes? Wie is kustvuur P. G. S.?”

„Ik weet het niet, sir,” antwoordde Coopes, die als een razende zijn schrijfmachine zat te bewerken.

Terwijl Crosby opgewonden op en neer liep, begon de sonder weer te tikken. „Ch. T. Ch. U.S.A. via Daventry stop. De ramp vermoedelijk van grooter omvang stop. Vijf minuten geleden Hierossas en Stavras op Chalcidice verwoest....”

„Vijf minuten geleden.... ze zijn gek, dat kan niet,” viel Crosby hoogst zenuwachtig uit. De sonder bleef klikken.

„De steden een ruïne vele bouwvallen stop waterleidingen verwoest stop hartverscheurende tafereelen overlevenden zoeken met levensgevaar

dooden en gewonden te bergen stop chaos en paniek stop op dit oogenblik nieuw gevaar stop onderaardsche gerommel stop....

„Gek is de vent: op dit oogenblik, gek is-ie,” schreeuwde Crosby buiten zichzelf. „De vent wil ons wijsmaken dat hij alles ziet als in een bioscoop. Wie is het, wie?”

De sonder klikte nog even na.

„C-H-A-T-T-” spelde Coopes verbijsterd.

Toen niets meer....

„Chatterton....” stamelde Crosby met een snik in zijn keel. En toen nogmaals: „Chatterton de man met het instinct....”

Den volgenden dag, na een heel etmaal in dooddelijke onrust te hebben verkeerd, ontving Crosby het volgende draadloos telegram uit Athene.

„Bij de aardbeving die Zuid Griekenland geteisterd heeft, is gisteren een deel van den kustvuurtoren P. G. S. ingestort. Onder de puinhoopen heeft de reddingsploeg hedenmorgen het vermorzelde lijk gevonden van een vreemdeling, die blijkens de identiteitspapieren genaamd is: Percy Chatterton, van beroep journalist, werkzaam aan de Chicago Tribune en woonachtig in Chicago. Verzoeken omgaand beschikking stoffelijk overschot.”

„Chatterton, Chatterton....” stamelde Crosby en doodsbleek en met betraande oogen liet hij zich in zijn stoel vallen.

* * *

De „Chicago Tribune” was gered: in een week tijds had zij weer haar oude oplaag. Die redding had zij te danken aan de reportage en het tragisch einde van Percy Chatterton, den man die een fijnen neus en instinct bezat en die door dat instinct naar den dood was geleid....

ROMANTIEK VAN DEN STILLEN OCEAAN

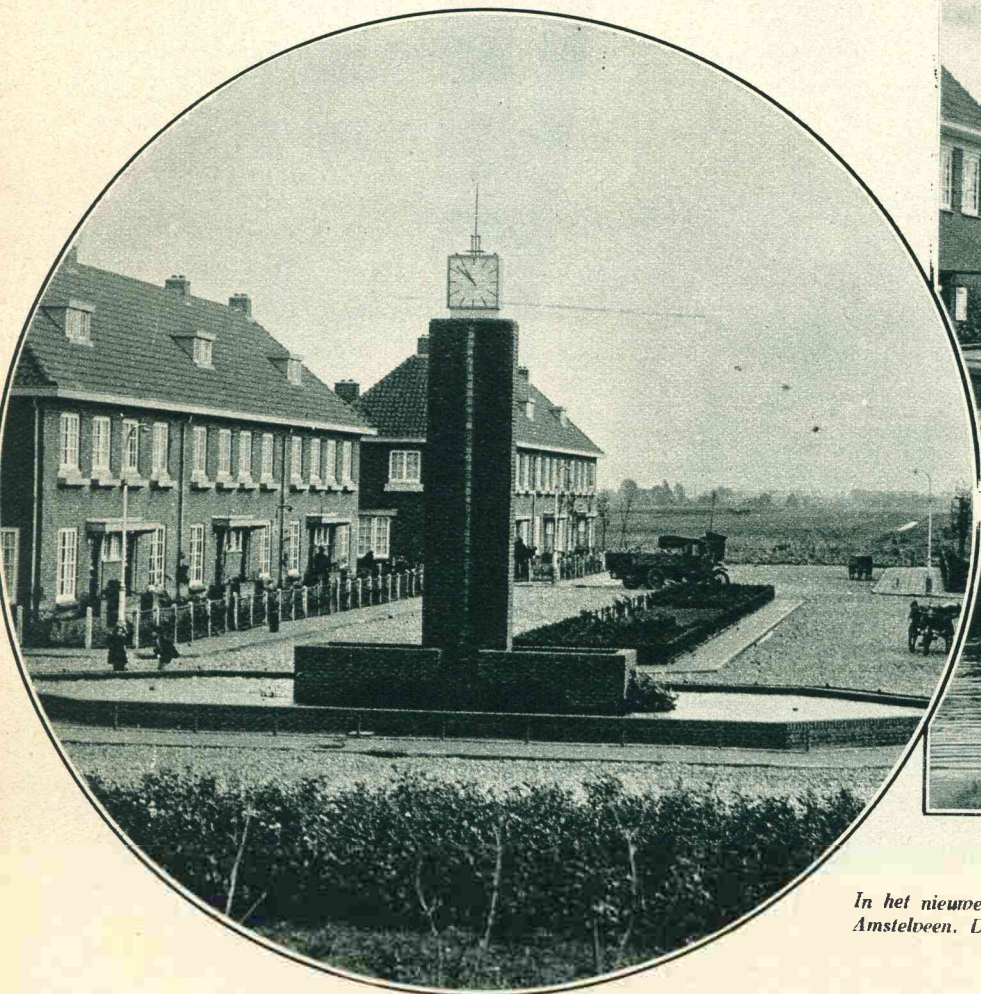
een avondlijke stemmingsfoto aan de met palmen en koraalriffen omzoomde kust van Hawaïi.

Aan de sluis te Spaarndam.

FOTO'S UIT ONS GEBIED

In het nieuwe gedeelte van het tuindorp Amstelveen. De W. van Borsselenweg.

Aan den Molenweg te Amstelveen.

Een speciale aanbieding!

3
VOOR
50 ct.

Wij maken het u gemakkelijk, Mevrouw! Als uw Palmolive zeep is opgebruikt, hoeft u niet telkens één nieuw stuk te laten halen. Van nu af kunt u Palmolive - die u natuurlijk onontbeerlijk is geworden - bij drie stukken tegelijk kopen. Niet alleen brengt dit gemak mee, doch ook een besparing! Want voor het derde stuk

20 ct.
per stuk

betaalt u maar de helft! Deze aanbieding kan slechts tijdelijk zijn. Maakt er dus spoedig gebruik van!

Behoudt de frissche teint der jeugd!

H-32-73 AB

Dokters advies:

Koel hoofd,
warme voeten -
en af en toe
ASPIRIN!

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-band-
buisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en
oranjekakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

*Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen*

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

Dr. H. NANNING's
KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
EBTLUST enz.

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning” buiten
op de roode doos en op de flacon - Prijs f1.30

FILM-ARTIESTEN

HET WESTELIJK VIADUCT

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.